

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

9/74 1 kr 5. Årg.

FORTSAT HETZ MOD UDENLANDSKE ARBEJDERE

Palle Timm, SF.
Smedeformand i Odense

For lidt over et år siden begyndte Lindø at hverve fremmedarbejdere fra Tyrkiet. Sammen med værftets ansættelsesfolk tog tillidsmænd ned til Istanbul, hvor arbejdsløse tyrkere blev lovet guld og grønne skove i Danmark. Ca. 200 tyrkere bed på krogen og rejste til Danmark for at arbejde på Lindø-værftet.

Nu er tyrkernes et-årskontrakt imidlertid ved at være udløbet, og det fynske arbejdsmarkedsnævn har på grund af den stigende arbejdsløshed besluttet at sparke tyrkerne hjem igen.

Den lokale smedeformand i Odense Palle Timm, der er LO's repræsentant i arbejdsmarkedsnævnet, har i TV forklaret, at fremmedarbejderne er medskyldige i, at danske arbejdere går arbejdsløse, og at han derfor ønsker dem sendt hjem.

Også Lindø-tillidsmænd har gennem TV forklaret, at tyrkerne bør hjemsendes. Skibsbyggerens tillidsmand, Arne Jørgensen mente også, at de skulle hjemsendes, at han selv for et årstid siden var i Tyrkiet for at

lokke tyrkerne til Danmark, glemte han at fortælle i TV. Og at han af samme grund har fået tilnavnet "slavehandleren", kan vel ikke undre nogen.

"Tyrkerne skal ikke behandles som kvæg", sådan sagde rørsmedenes tillidsmand, Bent Rasmussen, i samme TV-udsendelse. Han mente, at tyrkerne skulle have lov til at blive her tre måneder længere. Bag disse bemærkninger ligger en falsk barmhjertighed, det er nemlig i Lindøværftets interesse, at tyrkerne bliver tre måneder længere på værftet. Uden denne frist kan værftet nemlig ikke få omskølet danske arbejdere, der kan overtage tyrkernes arbejde.

Altså også i spørgsmålet om fremmedarbejdere har disse tillidsmænd og fagforeningsfolk afsløret sig som borgerskabets stik-i-rendreng.

Det må gøres klart, at fremmedarbejderne ikke er medskyldige i arbejdsløsheden. Arbejdsløsheden har sin årsag i selve det kapitalistiske system. At sende fremmedarbejderne hjem vil derfor ikke afskaffe arbejdsløsheden i Danmark, og de hjemsendte tyrkere vil selv blive arbejdsløse i Tyrkiet. Uanset nationalitetsforskelle så tilhører vi samme klasse og har derfor fælles interesser.

Borgerskabet og dets spytslikkere har altid forsøgt at splitte arbejderklassen i f. eks. højt/lavtlønnede, kvinder/mænd, svende/læringe, og nu danskere og fremmedarbejdere.

Hvis vi ikke bekæmper disse splittelsesforsøg, vil borgerskabet have let ved at træde os ned i skidtet. I stedet for må vi arbejdere, uafhængigt af nationalitet, forene os i en fælles kamp mod kapitalismen.

**ARBEJDERE I ALLE LANDE,
FOREN JER.**

FRIKEND ALLE ANKLAGEDE

Da dette nr. af ARBEJDERBLADET gik i trykken, var dommen over Svendborgarbejderne for deres deltagelse i majstrejkerne endnu ikke offentliggjort. Det sandsynlige er, at de bliver idømt bod. Modstanden fra majdagene skal slås ned for enhver pris, så vejen kan banes for lønstop ved de kommende overenskomster, øget skattebyrde og sociale nedskæringer.

Men vil disse domme ikke netop skærpe modstanden, og forandre den fra blot at være en modstand mod Hartling, til også at gælde den enkelte kapitalist, som trækker boden i lønningsposen? Jo. Men Dansk Arbejdsgiverforening ved, at de har nogle håndlangere, som nok skal hjælpe dem med at begrænse modstanden mest muligt.

Fortsættes side 2

Fra maj-strejkerne.

Den 5. og 6. oktober afholdes der en FAGLIG KONFERENCE i Nørrebrohallen i København. Det er det københavnske "Formandsinitiativ" der indkalder. Under parolen GÅ TIL MODSTAND - INGEN KOMPROMISSER MED REGERINGEN foreslår de at man diskuterer, hvordan modstanden fra majdagene kan videreføres, hvordan vi bekæmper arbejdsrettens domme over de ca. 50.000 arbejdere, hvordan vi bekæmper forsøgene på at sænke reallønnen gennem Helhedsløsninger og Indkomstpolitik.

Undertegnede arbejdere er enige i at dette er brændende aktuelle spørgsmål, som allerede diskuteres på mange arbejdspladser. Den faglige konference er en god lejlighed til at mødes med aktive arbejdere fra andre dele af landet. Derfor vil vi selv deltage, og vi opfordrer andre arbejdere til at gøre det samme. Vi fremlægger følgende resolutionsforslag til vedtagelse på konferencen.

Resolutionsforslag til Den faglige Konference

Året igennem har vi set det ene angreb på arbejderne løn- og levevilkår efter det andet: Forliget mellem S og V i februar med bunden opsparring og arbejdsgivertilskud. Det sorte forlig i maj. Bølgeløst med øgede boligudgifter. Og nye angreb forberedes: En skatteomlægning, der betyder øget skattebyrde. Overenskomsterne, hvor S og LO er klar til "løn tilbageholdenhed". Og ved siden af dette: Nye prisstigninger og stigende arbejdsløshed. Samtidig forsøger de at slå modstanden ned ved domme på samlebånd over de mere end 50.000 strejkende fra maj måned.

PÅ ALLE OMRÅDER SER VI DET KAPITALISTISKE SAMFUNDS FORVALTERE SKÆRPE OFFENSIVEN MOD ARBEJDERKLASSEN OG DE ARBEJDEDE MASSER! VI MÅ FORENE KRÆFTERNE FOR AT SLÅ DISSE ANGREB TILBAGE:

Men angrebene er ikke startet i går, og det er modstanden mod dem heller ikke. Gennem årene er utallige arbejdere gået ud i vild strejke, trætte af at vente på at fagforeningen skulle begynde at varetage deres interesser. Og når trykket vokser, vokser også modtrykket: I maj så vi de største strejker og demonstrationer i tyve år.

I denne kamp er fagbevægelsen blevet afsløret. Sammen med repræsentanter for stat og kapital sidder de faglige bureaukrater og idømmer os bøder, når vi forsvarer vores interesser. Og LO-ledernes hykleri er blevet afsløret. De vender sig i ord mod retssager i forbindelse

se med maj-strejkerne - men deres dommere medvirker i de selv samme retssager.

Og den tilsyneladende opposition mod LO-ledelsen er blevet afsløret. Formandsinitiativet og en række ligesindede fagforeningsformænd landet over indkaldte til demonstrationer i maj måned, og bidrog derved til at give de spontane protester form. Men de gik imod den bevægelse, der kunne være udviklet til en generalstrejke, det eneste, som kunne have givet sejr for kraven: Ned med forliget. Ud med Hartling! De sagde: Gå hjem og rejs krav om lønkomensation på kr. 2,- i timen gennem de sædvanlige forhandlingskanaler!

Alt dette har blot endnu en gang vist os, at fagbevægelsen - både LO og Formandsinitiativet - hverken kan eller vil organisere vores kamp mod kapitalens offensiv. Det har også vist, at arbejderklassen idag ikke har en landsdækkende ledelse, en generalstab i kampen. Men det har samtidig vist, at de vilde, ulovlige strejker er den eneste effektive kampform. Trods spontanitet og nederlag, så er de spiren til arbejderklassens selvstændige kamp. Derfor siger vi - hvad enten det drejer sig om en kamp mod arbejdsrettens domme, en kamp for at skaffe lønkomensation for nedskæringer og prisstigninger, eller en landsomfattende kamp mod den kapitalistiske regerings overgreb: Vi må begynde organiseringen på den enkelte arbejdsplads. Vores råd i den kommende kampsituation er derfor: HOLD ARBEJDERMØDE på de enkelte arbejdspladser og afvis alle forsøg på at blive sendt hjem uden forudgående diskussion. OPSTIL KRAVENE ved en fri

demokratisk diskussion. VÆLG STREJKELEDELSE af de mest pålidelige kammerater, som vil og kan stå fast på kravene. Sørg for at alle afdelinger på arbejdspladsen er repræsenteret i strejkeledelsen. Hold hyppige møder, hvor strejkeledelsen aflægger beretning. Skift vaklende elementer i strejkeledelsen ud. SØG KONTAKT MED ANDRE ARBEJDSPLADSER og bekæmp alle forsøg på at isolere strejken. Henvend jer til andre arbejdere om moralsk og økonomisk støtte og viderebring jeres egne kamp erfaringer.

De angreb, vi udsættes for er ikke enestående. Og de skyldes ikke en "uødelig" regering. De er tegn på, at de kapitalistiske lande er på vej ind i en ny krise. En hvilken som helst regering, der administrerer dette system, vil være tvunget til at vælte byrderne over på de arbejdende masser. En selvstændig organisering af kampen er den eneste vej til at slå disse angreb tilbage. Dannelsen af strejkekomiteer i kampsituationer vil desuden give kamperfaring og udvikle solidariteten, og det vil bidrage til at styrke arbejderklassens kamp for at tage magten og opbygge sit eget samfund: Socialismen.

GÅ TIL MODSTAND! DAN STREJKEKOMITEER! LEVE DE VILDE STREJKER!

Kommunistisk Arbejderforbund
Marxister-Leninisters fabriksceller på
B&W-værft
Lindø-værftet
m.v.

Aalborg Universitetsbibliotek

INDHOLD bl.a.:

Om supermagterne

Supermagterne taler om fred men rustar til krig..... side 4-5

KAm-I's CK-møde

En rapport fra KAm-I's 3. Centralkomiteemøde..... side 3

Om DKP

DKP! reaktionær, småborgerlig jammer!.....side 2

Sprængningen af MLE

En udbrydergruppe fra MLE er på vej over i KFML.....side 7

530011123383

ARBEJDERBLADET

Lederen udtrykker politbureauets standpunkt

ARBEJDERBLADET, Guldborgvej 14, 4. th., 2000 F. TA 2476
 Løssalg 1 kr., Abonnement 25 kr., Kampabonnement 50 kr.
 Institutionsabonnement 65 kr.
 Giro 20019
 Ansvarshavende Finn Sørensen

DKP: "reaktionær, småborgerlig jammer"

I erfaringerne fra massestrejkerne i maj måned konkluderede vi om DKP: "Forræderi såvel på den politiske, som den fagligt/økonomiske og derfor også på den organisatoriske front".

De "erfaringer" DKP selv drager af majstrejkerne er opsummeret af Jan Andersen, formand for afdeling 13, Metalarbejderforbundet, i tidsskriftet "Tiden".

"Når parolen om generalstrejke kun kunne opfattes som et udtryk for arbejdernes utilmodighed og ikke som en realistisk parole, er årsagerne mange. Forudsætningen for, at en generalstrejke kan gennemføres, er en høj grad af bevidsthed, ikke alene blandt fagbevægelsens medlemmer, men også blandt andre store grupper af funktionærer, tjenestemænd, teknikere, ingeniører, lærere osv."

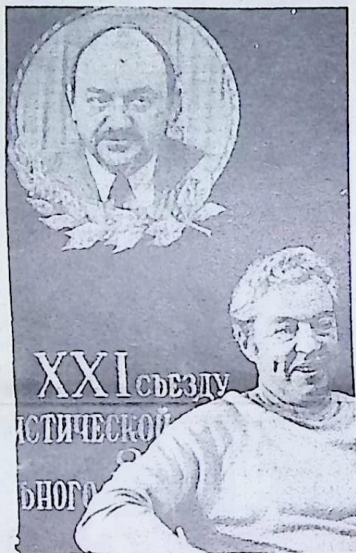
Kravet fra 250.000 arbejdere var ifølge Jan Andersen, udtryk for "utilmodighed" ikke for en "realistisk" mulighed for generalstrejke. Det var altså ikke "realistisk" efter DKP's opfattelse, at gennemføre en generalstrejke med udgangspunkt i de 250.000 arbejdere. Det siger sig selv, at det var fuldt ud muligt og realistisk. Men "blot" 250.000 arbejdere, der nedlægger arbejdet, er den altovervejende produktion indstillet. Dertil kommer at masser af arbejdere ville følge efter, og efterløjerne ville blive tvunget med på grund af stoppet i produktionen.

Forudsætningerne for en generalstrejke er efter Jan Andersens mening, at funktionærer, tjenestemænd, teknikere, ingeniører, lærere osv. går med. De mellemlag, som DKP betragter som en forudsætning for gennemførelsen af en generalstrejke er selvfølgelig særdeles velkomne til at nedlægge arbejdet og solidariserer sig med arbejderklassen.

sen, men de er ikke en forudsætning for en generalstrejke.

Arbejderklassen skal ikke vente på de efterblevne lag, men gå i spidsen og netop derved er det muligt at trække dele af mellemlaget med i kampen. Det er netop indholdet i teorien om arbejderklassens ledende rolle. Men DKP "forklarer" sit forræderi ved hjælp af en ræddende teori, der underordner arbejderklassen under de tilbageblevne småborgerlige mellemlag. De forsøger at spænde proletariatet for småborgerskabets vogn!

Arbejderklassens egne erfaringer af massestrejkerne er en hel anden. Arbejderklassen så sin egen styrke, da den samlet gik til modstand. Spontant krævede arbejderne regering fjernet og lønkomensation for nedskæringerne. Kravene blev udført af Formandsinitiativet, der afsporede kampen ved at opfordre

Knuds kampfælle på vejen til socialismen: Anker J.

arbejderne til at rejse lønkrav på 2 kr. mere i timen gennem lokale forhandlinger. Således lærte vi, hvem der er ven og hvem, der er fjende. Vi lærte, at vi kun har os selv at stole på, og hvorledes det kapitalistiske system er rettet mod os. Arbejderklassen kunne ikke samles til møder, men bliver slæbt for Arbejdsretten og dømmes, men kapitalisterne kan holde de møder, det passer dem.

DKP OG SOCIALDEMOKRATIET

På Sovjetunionens Kommunistiske Parti's 24. kongres, sagde Brezhnev: "Vi er indstillet på at samarbejde med socialdemokratiene ikke alene i kampen for demokrati, men også i kampen for socialisme."

Og den hjemlige revisionistiske leder Knud Jespersen bakkede linien op. I et interview i Aktuelt sagde han: "Anker Jørgensen hører ikke til fjenderne. Vi har kendt hinanden i vores unge dage, og på et eller andet tidspunkt må vi sammen tage magten fra dem, der er vores fælles fjender."

Et kig rundt i verden fortæller, at det ikke blot er ord og citater, men den barske virkelighed. Vi ser samarbejdet mellem socialdemokratiene og revisionisterne i Indien, Portugal, Frankrig, Italien og Finland. Vi behøver endda ikke gå udenlands. Også herhjemme er der talrige eksempler på samarbejdet mellem Socialdemokratiet og DKP.

I solidaritetsarbejdet med Chile arbejder Socialdemokratiet og DKP

sammen om at tilsløre reformismens og revisionismens medansvar for fascismens magtovertagelse ved at prædike den "fredelige overgang".

I fagbevægelsen arbejdes der sammen. Den kamp, der foregår dér, er kampen om poster, som kun kan sidestilles med den kamp, to underdirektører fører indbyrdes for at efterfølge den administrerende direktør. For linien er den samme.

med mange andre københavnske arbejdspladser. Dette ville have lagt pres på Arbejdsrettens dommerkollegium, der ikke ryster i bukserne over et par hundrede fagforeningsformænd.

I stedet for at demonstrere rådede Erik Hansen B&W-arbejderne til at spare på skillingerne "vi kan jo få brug for dem en anden gang." Og vi ved, hvad det er, Erik Hansen vil have os til at bruge dem til. Når dommen over Svendborg-arbejderne bliver kendt, vil Erik Hansen lige som mange andre venstre-socialdemokratiske formænd landet over stikke fingeren i jorden og se hvor harmen er. Den vil helt sikkert være stor. De vil derefter skynde sig at opfordre til strejker - i underforståede vendinger, naturligvis. De véd lige så godt som os andre, at det vil føre til sympatistrejker på nogle timers varighed, måske en dag eller to. De véd også, at dette ikke vil rokke en tomme ved retens afgørelser, og at det ikke vil genere kapitalen i større udstrækning.

Hermed vil alle disse "venstreorienterede" fagforeningsformænd vise sig som mere effektive skruebrækkere end LO. De lefter for det spontane element i arbejderbevægelsen, stiller sig i spidsen og kører det hele i sæk ved manglende organisation og standhaftighed.

ENDNU ET NEDERLAG ?

Hvis de får held med denne taktik, vil det betyde øget splittelse og forvirring blandt arbejderne. Opat-telsen af, at "det ikke nytter noget" at bekæmpe Arbejdsrettens domme vil brede sig. Det eneste, der kan forhindre et nyt nederlag, er derfor at vi fejrer disse fagbureaukrater til side, organiserer strejkerne og står fast på kravet:

FRIKEND DE ANKLAGEDE

DKP's faglige linie er og bliver en opbakning til fagforbundene og LO, det er dem, der skal presses til at føre de krav igennem, som LO's ledelse har besluttet skal rejses og ikke som DKP siger "de krav der er rejst fra arbejdspladserne".

I det parlamentariske arbejde ser vi det samme. Socialdemokratiet skal presses til at "føre arbejderpolitik". Resultatet bliver, at DKP vil komme til at indtage samme plads som SF - de bliver en støtte for Socialdemokratiet.

SMÅBORGERSKABETS VAKLEN OG DKP

Vi vurderer småborgerskabet som en vaklende klasse, der dels hælder mod borgerskabet, dels hælder mod arbejderklassen. En klasse der kan vindes i større eller mindre udstrækning. Hvordan stiller det sig med et småborgerligt parti?

DKP er et småborgerligt revisionistisk parti. Det betyder, at den politiske linie, partiet har, er småborgerlig i sit indhold. Det kommer bl.a. til udtryk i paroler som "Det anti-monopolistiske demokrati". Nej til EF - for national selvbestemmelse". Politikken viser ikke fremad, men forsøger at skruer historiens hjul tilbage. At forvente, at der kan skabes et kapitalistisk samfund, uden monopol-kapitalister eller storkapitalister, men udelukkende baseret på små- og mellemstore kapitalister, det er utopi, det er reaktionært. Netop det monopolkapitalistiske samfund er den mest fuldstændige forberedelse til socialismen, i kraft af den enorme udvikling og koncentration af produktivkræfterne.

DKP vakler imidlertid ikke som småborgerskabet. Det er et småborgerligt, kontrarevolutionært parti. Hermed mener vi ikke, at partiets medlemmer er kontrarevolutionære, men partiets ledelse og partiet som organisation er en konsekvent støtte for borgerskabet.

Lenin betegnede sin tids DKP'ere som "centrum" eller "centriste" (stående mellem socialdemokratiet og den kommunistiske bevægelse), og han karakteriserede dem på denne måde:

"Centrum (læs:DKP, red.) er tumleplads for den skikkelige, småborgerlige frase, internationalisme i ord, den fejge opportunisme og tjenstvillighed overfor socialchauvinisterne (læs:Socialdemokraterne, red.) i gerning.

Kærnen i sagen er, at "Centrum" ikke er overbevist om nødvendigheden af revolutionen mod ens egen regering, ikke virker for den, ikke fører en hensynsløs revolutionær kamp, men udpekulerer de fladeste, "ærke-marxistisk" klingende undskyldninger for at slippe uden om den." (Lenin, Udvalgte Værker, bd. 7, s. 44).

Altså "revolutionære" i ord, kontrarevolutionære i handling.

Når vi skal vurdere et parti, må vi se på dets praksis. Det er udfra praksis, udfra dets handlinger vi skal vurdere, hvilke klassers interesser partiet varetager. Ser vi på DKP's handlen under f.eks. de seneste strejker, så viser det sig tydeligt, hvem DKP støttede. Hvad LO ikke formåede, det klarede det DKP-ledede Formandsini-

tativ. Massestrejkerne blev slået ned. I talrige andre tilfælde, f.eks. under l-krone-strejkerne i 1976, var det ligeledes DKP, der klarede opgaven for borgerskabet. Netop på grund af DKP's småborgerlige arbejderpolitik, har partiet de muligheder, som Socialdemokratiet og LO har mistet. De kan gå med den bevægelse, der er i arbejderklassen, og de formår at bremse den.

DKP kan ikke presses til at føre en arbejderpolitik, til at varetage arbejderklassens interesser. Deres fraskrivelse af arbejderklassens selvstændige ideologi, betyder en styrkelse af borgerskabets ideologi, en styrkelse af borgerskabet.

Desuden er DKP i dag den sovjetiske socialimperialismes propagandacentral i Danmark og fungerer således som forsvarer for den ene af de to supermagters krigsforberedelser og kamp for verdensherredømmet.

I dag er DKP altså et småborgerligt kontrarevolutionært parti, det næste skridt i udviklingen kan blive at DKP bliver et klart borgerligt parti, f.eks. som følge af et regeringssamarbejde med Socialdemokratiet.

Revisionistpartierne i Sovjetunionen og de forskellige øst-lande, er ikke småborgerlige partier, men klart borgerlige partier. Sovjetunionens revisionistparti undertrykker og udbytter de russiske arbejdere og fører udadtil en imperialistisk stormagtspolitik. Og vi har set, hvorledes f.eks. det polske revisionistparti nedslagtede strejken-de arbejdere i Gdansk i december 1970. Sådanne partier er ikke arbejderpartier, men klart borgerlige partier, nøjagtigt som f.eks. Socialdemokratiet herhjemme.

Samarbejdet mellem Socialdemokratiet og revisionisterne i Frankrig er et godt eksempel på revisionistpartierne udvikling. Deres fælles kandidat til præsidentposten, Mitterand, erklærede: "Vores mål angår det fælles ønske, at opbygge socialismen." Og hvordan det skulle klares og hvilken socialisme der var tale om, forklarede revisionisternes leder Waldeck Rochet, som fastslog, at "vores fredelige vej til socialismen har som mål, at etablere det avancerede demokratis magt gennem parlamentariske valg, samtidig med at man respekterer fransk lov og forfatning og undgår revolutionær vold." Deres fælles valggrundlag tog klart sigte på, at administrere det kapitalistiske Frankrig.

Et parti, der administrerer et kapitalistisk samfund er, uanset, hvad det kalder sig, et borgerligt parti.

"Værst er det for socialister, hvis de ikke forstår, at i det kapitalistiske samfund kan der, når som helst der sker en skærpelse af dette samfunds indbyggede klassekamp, ikke gives andre alternativer end borgerskabets diktatur eller proletariets diktatur, for det gør dem kortsynede i teoretiske spørgsmål og til politiske forrædere overfor proletariatet. Drømme om en eller anden tredje vej er reaktionær, småborgerlig jammer." (Lenin, Fra Marx til Mao Tsetung, s. 9, Arbejderforlaget). 29.9.74

Frikend

Fortsat fra side 1

Disse håndlangere er den socialdemokratiske LO-ledelse og det DKP-ledede Formandsinitiativ, samt en række andre venstre-socialdemokratiske fagforeningsformænd landet over.

Men både LO-ledelsen og Formandsinitiativet opfordrede jo Arbejdsretten til at undlade at rejse sagerne? Og Formandsinitiativet marcherede sammen med en række fagforeningsfolk og Fællesorganisationen i København til Arbejdsretten. Her demonstrerede de med skilte, hvor der f.eks. stod SVENDBORG MODTAGER ALDRIG BOD, samt andre militante paroler.

Spørgsmålet er imidlertid hvilket grundlag LO og Formandsinitiativet afviser sagerne på - om de vil sætte magt bag - og hvad de gør, når arbejderne sætter magt bag.

LO's HYKLERI

LO frarådede Dansk Arbejdsgiverforening at rejse sagerne, fordi det ville betyde øget uro på arbejdspladserne. Det ville samtidig give LO-bossernes konkurrenter DKP'erne mere vind i sejlene. For slet ikke at tale om, at domme over de anklagede medlemmer af Formandsinitiativet vil gøre dem til "martyrer". Men LO-bosserne er ikke mere modstandere af sagerne, end at de lader sig repræsentere i Arbejdsrettens dommerkollegium, hvor det vil være ganske gratis for dem at stemme imod bøder. Som bekendt er der lige mange domme fra LO og DA - plus en fra staten som tungen på vægtskålen. Endvidere indrømmer LO jo blankt, at

strejkerne var overenskomststriedige. LO's råd til DA var altså blot et venneråd - som DA ikke behøvede at følge, da der er andre, som på nuværende tidspunkt er mere effektive til at bremse modstanden:

DE MEST EFFEKTIVE SKRUEBRÆKKERE

Formandsinitiativet har fulgt samme linie som LO-ledelsen, at sagerne ikke burde være rejst. Dog med den variation, at de ikke mener Arbejdsretten har kompetence til at dømme i denne sag, da det drejer sig om demonstrationer, og altså ikke om strejker. I følge Formandsinitiativet er det et spørgsmål om at forsvare grundloven mod Arbejdsrettens angreb på den! I samme åndedrag understreger de ledende medlemmer af Formandsinitiativet, at de skam aldrig har opfordret til strejke, men kun til demonstrationer!

Ved at stille sagen op på denne måde gør de en kæmpe-indrømmelse til det arbejdsretslige system, og forråder alle de arbejdere, som jævnligt må gå ud i vilde strejker for økonomiske krav - disse strejker har Arbejdsretten altså åbenbart kompetence til at behandle. Og hvad med Svendborg-arbejderne, der os bekendt ikke tog til demonstrationer nogen steder?

Sagen er da også den, at Formandsinitiativet ikke har gjort noget som helst for at mobilisere arbejderne til kamp for frifindelse af de anklagede. Men de fik luftet de mølædte fagforeningsfaner foran Arbejdsretten sammen med de socialdemokratiske fagpampere i Arbejderne Fællesorganisation i København. Havde f.eks. fællestillidsmand Erik Hansen haft mulighed for at mobilisere de 3000 B&W-arbejdere til denne demonstration? Ja! Og det samme var tilfældet

PLAKATKONKURRENCE

I forbindelse med kampagnen for ARBEJDERBLADET, der starter i februar 1975, udskriver forbundet en plakatkonkurrence.

Alle i og udenfor forbundet er velkomne til at deltage. Plakaten skal fortælle om ARBEJDERBLADET og udtrykke parolen SÆT ARBEJDERBLADET I CENTRUM.

Plakaten skal være i størrelsen 42 x 60 cm (A 2) og indsendes til redaktionen af ARBEJDERBLADET, senest den 28. december 1974.

De tre bedste forslag vil blive præmieret med gavekort til Røde Stjerne butikkerne på henholdsvis 100 kr., 75 kr. og 50 kr.

Til inspiration: Sovjet-plakat fra 1930, med teksten: De sorte ravne forbereder plyndringstog mod Sovjetunionen.

KAm-l's 3. Centralkomitémøde

Den 14-15 september afholdt Kommunistisk Arbejderforbund marxist-leninister sit tredje centralkomitémøde. Hvor de to tidligere primært beskæftigede sig med den organisatoriske konsolidering og omstrukturering i forlængelse af forbundets dannelse, så lagde det CK-møde grunden for de fortsatte studier og den politiske udvikling af forbundet.

POLITBUREAUETS BERETNING.

I politbureauets rapport til CK blev der redegjort for situationen i forbundet politisk og organisatorisk. Rapporten indeholdt en redegørelse for de sektorer, som forbundet har haft. Det drejer sig om vurderingen af småborgerskabet som kontrarevolutionært, vurderingen af Chile, hvor vi ikke så den anti-imperialistiske karakter som folkefronten havde, det gælder vurderingen af de småborgerlige anti-imperialistiske bevægelser, hvor vi afskar mulighederne for at samarbejde om konkrete aktioner, kun vurderede deres småborgerlighed, men ikke deres reelle støtte til befrielsesbevægelserne. Alle disse områder har været behandlet i Arbejderbladet, hvor der er gjort op med disse fejl. (Arbejderbladet nr. 4).

Forbundet har siden samlingen gennemgået en omstrukturering. Vi har opbygget grundorganisationer, fabriks- og boligceller, og har fået koordineret arbejdet lokalt gennem en lokal afdelingsledelse, som koordinerer og planlægger arbejdet i det lokale område. Denne omstrukturering er i dag gennemført i Odense og København og i de andre afdelinger arbejdes der på det. Det har været Lenins "Brev til en kammerat" (Arbejderbladet nr. 5), der satte denne omstrukturering i gang og det har allerede givet resultater.

Arbejdet på arbejdspladserne og i boligområderne er blevet styrket, og afdelingerne er begyndt at afholde offentlige møder. Det gælder 1. majmøder, og møder over emner som: "Portugal", "Har vi noget arbejderparti i dag?", og kommende møder om "Kina", "Albanien" og "Kriser og arbejdsløshed". Københavns-afdelingen er her gået i spidsen med afholdelse af offentligt møde hver måned.

ARBEJDERBLADET.

Arbejderbladets sideantal er kommet op på 8 sider, og bladet udvikler sig i en positiv retning. Der har været fremgang både med løssalget og med abonnenter. For den videre udvikling af bladet spiller afdelingerne og fabriks- og boligcellerne den afgørende rolle. Arbejderkorrespondancen er stadig dårlig udviklet, og kritikken af bladet mangler stadig at blive mere konkret, selvom der er fremgang. Vi mangler fortsat en kritik af bladet i sin helhed, og ikke en karaktergivning af de enkelte artikler. Bladet må vurderes ud fra den periode, hvori det sælges, og vurderes ud fra om det tjener sin opgave som kollektivt propagandist, agitator og organisator. Samtidig må kritikken fra de faste købere opsøges og viderebringes som Horsens og Alborgafdelingerne har gjort det.

ARBEJDERFORLAGET.

Under forlaget er der skabt et nyt område, Arbejderkultur, som bliver en speciel serie hefter af mere populær art. I første række vil "Vejen til socialismen" blive udsendt og senere "Fred kan ikke opnås under imperialismen - imperialismen er krisens årsag", samt biografier om Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung. Desuden planlægges udsendelse af noveller m.v. Det blev slået fast, at Arbejderforlaget måtte prioriteres højere, og det er nødvendigt at styrke forlaget således, at det kan opfylde de forpligtelser forbundet stiller til det. I den kommende periode vil mange hefter blive udsendt, som led i studierne i forbundet, og uden et godt arbejde fra forlaget vil det ikke være muligt at løse studieopgaverne.

KAMPENS VEJ.

Hvad Kampens Vej angår så har der manglet meget i en rettidig udgivelse, men også her er der fremgang at spore. Nr. 3 er netop udkommet. Nr. 4 kan forventes at komme i oktober og nr. 5 først i december. I nr. 4 vil der bl.a. være materialet fra dette CK-møde, og i nr. 5 starter en større undersøgelse af DKP. Partiets historie, udvikling og udartning, samt en gennemgang af partiets revisionistiske politik i dag.

DEN NÆRMESTE OPGAVE.

Efter politbureauets beretning gik centralkomiteen over til diskussion af forbundets nærmeste opgaver.

Centralkomiteen var enig om, at det centrale for forbundets videre udvikling afhæng af udviklingen af en strategi og taktik. Dette indebærer studier i perioden fremover. Afklaring af spørgsmålet om strategien og taktiken er en forudsætning for løsningen af alle andre opgaver i forbundet, og CK besluttede som følge af dette, at udskyde landsmødet til pinsen 1975. Forbundet skulle efter lovene afholde landsmødet i december i år, men CK kan udskyde landsmødet med op til 6 måneder, hvis der er særlige forhold der taler for det. CK vedtog, "at de nævnte særlige forhold består deri, at skal der skrives resolutioner om disse ting, så kræves der såvel en studieperiode, som en vis praksis, for at der skal være noget at opsumere, som bygger på virkelig erfaring". Dette mener vi ikke er muligt inden for udgangen af dette år, men at vi skal beregne længere tid.

Vi foreslår derfor, at vi sigter på at afholde 2. landsmøde i pinsen 1975. Og videre: "Anerkender vi proletarisk internationalisme og strategi og taktik som de centrale problemer, af hvis løsning andre problemer afhænger, så må det også være rigtigt, at vi koncentrerer os om dette, og foreløbigt udskyder resolutionsarbejdet resten af året. På 1. CK-møde i 1975 kan der så nedsættes en "programkommission" der laver en plan for resolutionsarbejdet".

Det centrale for forbundets videre udvikling er altså strategi og taktik, og i denne forbindelse også proletarisk internationalisme. Hvad er da strategi og taktik?

Strategien og taktiken er læren om ledelsen af proletarietets klassekamp. Det er den metode som vi må anvende for at vinde del-sejre, og for at vinde det endelige slag, gennemførelsen af den socialistiske revolution. Spørgsmålet om at tilegne os viden om strategi og taktik og altså dermed begynde så småt at øve indflydelse på klassekampen er blevet

CK-mødet vedtog bl.a. at fremme studiet af STALIN's værker: Om de russiske socialdemokraters politiske strategi og taktik, og Oktoberrevolutionen og de russiske kommunisters taktik.

aktuelt for forbundet, efter at den første afgrænsningsperiode er afsluttet.

Vi har i dag samlet de arbejdere, der alene kan vindes med teoretiske argumenter. Det er ikke længere nok at bruge teoretiske argumenter for at afsløre revisionismen og den småborgerlige socialisme, og vinde tilslutning til den revolutionære bevægelse. For at vise de såkaldte arbejderpartiers forræderi kræves konkret handling i de aktuelle spørgsmål, og det er det der skal tages fat på.

CK besluttede derfor at iværksætte studier omkring dette spørgsmål; Vi kan selvfølgelig ikke få en korrekt strategi og taktik udelukkende gennem studier. Studierne skal og kan kun tjene til en vejledning i det praktiske arbejde på arbejdspladserne og i boligområderne, og de kan hindre os i at begå en del fejl. Studierne vil omfatte artikler af Stalin om "Strategi og Taktik" og "Oktoberrevolutionen og de russiske kommunisters taktik", samt artikler af Dimitroff om enhedsfrontpolitikken.

Disse artikler indeholder en gennemgang af begreberne strategi og taktik, samt konkrete eksempler på bolsjevikernes strategi og taktik. Bolsjevikernes erfaringer er af Stalin kort opsummerede, og der bliver gjort grundigt rede for den praktiske ledelse af proletarietets klassekamp. Spørgsmålet om propagandaparoler, agitationsparoler, aktionsparoler og direktiver m.v. bliver behandlet gennem eksempler fra bolsjevikernes historie.

Derudover indgår hele spørgsmålet om arbejderklassens ledende rolle. Der bliver gjort rede for, at arbejderklassen ikke alene skal, eller kan gennemføre revolutionen, men at det må ske sammen med andre klasser og lag, eller dele deraf. Arbejderklassen skal have den ledende rolle, er den førende i revolutionen, men uden forbundsfæller, uden at støtte sig på kræfter udenfor proletariet, og neutralisere store dele, og endelig bygge på splittelsen i borgerskabet, vil det ikke være muligt at gennemføre revolutionen.

Dimitroff's artikler om enhedsfronter er uhyre lærerige for os. Her behandler kommunisters linie overfor andre organisationer, partier og grupper, og principperne for enhedsfrontsarbejdet ridser op. Det er ikke en principløs enhedsfront med andre, for at fremme proletarietets sag på dette eller hint område. Enhedsfrontsarbejdet skal altså være konkret. Det skal have et klart mål, som alle i enhedsfronten vil kæmpe for.

Det andet punkt, udviklingen af det anti-imperialistiske arbejde på den proletariske internationalismes grundlag, må ses i sammenhæng med spørgsmålet om strategien og taktiken. Uden et korrekt syn på verden, vil det ikke være muligt for os, at lægge en korrekt strategi og taktik. Derfor besluttede CK at iværksætte undersøgelser på flg. områder:

Den internationale situation

De nationale befrielsesbevægelser

Den anden verdens stilling mellem de to supermagter

Den hjemlige borgerlige og småborgerlige solidaritetsbevægelse

Disse undersøgelser, som i første række vil blive bragt i Kampens Vej, vil være et vigtigt led i udarbejdelsen af strategien og taktiken, på linje med f.eks. klasseanalysen.

Men vores anti-imperialistiske arbejde, vores solidaritet og støtte til de nationale befrielsesbevægelser i den tredje verden skal være en konkret støtte, og ikke indskrænke sig til oplysninger om disse befrielsesbevægelser og deres kamp for selvstændighed og uafhængighed. På den proletarisk-internationalistiske grund er hovedopgaven for os, at kæmpe mod vort eget borgerskab. Vores bedste støtte til befrielsesbevægelserne i Asien, Afrika og Latinamerika er selvopofrende kamp mod borgerskabet her i Danmark, altså kampen for socialismen. Samtidig med dette arbejde og i sammenhæng med dette arbejde, skal vi udvikle et anti-imperialistisk arbejde, og vi skal oplyse i første række danske arbejdere om imperialismens forbrydelser og de danske imperialisters udbytning af den tredje verdens lande.

Som en del af det anti-imperialistiske arbejde må vi også udvikle et freds- og solidaritetsarbejde til støtte for de socialistiske lande og i kampen mod de to supermagter, USA-imperialismen og Sovjetunionens socialimperialisme, som udgør de virkelige krigsansfattere. I dette arbejde må vi også anvende borgerlige og småborgerlige fredsbevægelser, således at vi mobiliserer flest muligt til solidaritet med verdens folk og kampen mod supermagterne.

SOLDATERARBEJDET.

Forbundet har i dag en del kammerater i militæret og mange, der i den kommende tid skal aftjene deres værnepligt. Derfor besluttede CK at udsende nogle retningslinier for dette arbejde, som en støtte til disse kammerater. Vi kan ikke i dag udvikle et egentligt soldatarbejde, i form af opbygningen af soldaterceller, men vi kan organisere vores arbejde bedre, og arbejde mere bevidst i militæret.

Også udviklingen af soldatarbejdet hænger sammen med spørgsmålet om strategien og taktiken. CK slog fast, at der skal arbejdes på to områder i militæret, dels snævert, for at drage de mest bevidste arbejder-soldater ind i arbejdet i forbundet, dels bredt, arbejde i militæret for demokratiske rettigheder, mod ethvert overgreb fra officerernes side og afsløre militæret som borgerskabets undertrykkelsesapparat.

Centralkomitémødet markerede en milepæl i forbundets historie og for den videre udvikling.

Et enigt CK satte spørgsmålet om strategi og taktik i centrum. En løsning af dette spørgsmål er grundlaget for løsningen af alle de andre spørgsmål. Og i forbindelse med strategien og taktiken indgår bl.a. de undersøgelser, som CK ligeledes enedes om at gå ikast med. Med de resolutioner og retningslinier, som CK har vedtaget, og med deres gennemførelse i den kommende periode, strækkende sig frem til landsmødet i pinsen 1975, er skridtet til en afslutning af studieorganisationen taget og propagandaorganisationens udvikling er lagt i faste rammer. En klar arbejdsplan er lagt for forbundets videre udvikling.

Samtlige resolutioner og retningslinier, som CK vedtog på mødet, bliver udsendt i Kampens Vej nr. 4, hvor de kan studeres i deres helhed.

LØN, PRIS og PROFIT

'Du lyver Thomas'

På et møde i Vojens i marts måned udtalte Thomas Nielsen: "Reallønnen er generelt steget med 3% i 1973, og den er f.eks. inden for metalområdet steget med 6-9%."

Fra salen var kommentaren kort og præcis: "Du lyver!" Og det er rigtigt. Der har heller ikke i 1973 været en reallønsfremgang.

For metalarbejderne, som normalt er dem der klarer sig bedst, som følge af deres længdning i overenskomstperioden, har der været en reallønstilbagegang på mindst 4,55%.

I følge oplysninger fra Dansk Metalarbejderforbund og Danmarks Statistik ser regnskabet sådan ud:

timelønnen i januar 1973 = 22,46 kr.
timelønnen i januar 1974 = 26,88 kr.
lønfremgang = 4,42 kr.

Af denne stigning tager skatten mindst halvdelen.
rest = 2,21 kr.

I samme periode er forbrugerpriserne steget med 14,4%. Det betyder at det man kunne købe for en timeløn i januar 1973, nu koster 3,25 kr. mere. Til dækning af disse prisstigninger er der kun 2,21 kr. Det betyder en reallønstilbagegang på 1,04 kr.

Det er det Thomas Nielsen kalder en reallønsfremgang på 6-9%. Det

er kendsgerningerne. Det generer åbenbart ikke LO's formand at lyve overfor de arbejdere der løn-

Th. Nielsen

ABs madpose

I arbejderbladet nr. 6/74 bragte vi madpose, indeholdende madvarer til en familie, bestående af to voksne og to børn på henholdsvis 4 og 9 år, i en uge. Madposen er opstillet ud fra Husholdningsrådets publikation fra 1969 "Rigtig mad - til rimelig pris". I 1969 kostede denne madpose 150 kr. I dag koster samme pose, med varer indkøbt i HB 276,32 kr. og indkøbt i Irma 274,86 kr.

Prisudviklingen fra 29. maj i år til 18. september viser et fald i priserne på 2,20 i HB og 4,09 kr. i Irma. Disse prisfald hænger sammen med prisfaldet på grøntsager, som i maj måned var meget dyre. På de andre varer er der en lille tendens til højere priser.

MADPOSEN: (150,00 kr. i 1969)

29/5 11/7 18/9

HB 278,52 279,80 276,32
IRMA 278,95 285,18 274,86

SUPERMAGTERNE taler om fred men RUSTER TIL KRIG

I disse tider er fred et populært ord. Alle er for fred, og lovpriser fredspolitikken i forskellige tonearter. USA vil have "fred med ære", Israel vil have "fred med sikre grænser", alle verdens undertrykkere og imperialister er kort sagt for freden. Og de samles til fredskonferencer. Der er konferencerne om Mellemøsten og om Cypern i Genève. Der er nedrustningsforhandlingerne, samtaler om troppereduktioner, forhandlinger om stop for kernevåbenkapløbet m.m.

Men talen om fred og fredspolitik er kun en klingende frase i imperialisternes mund, en frase, som har til formål at vugge folkene ind i en falsk sikkerhedsfølelse og en naiv tiltro til undertrykkerne. Fords, Bresnjevs m.fl.s handlinger taler et andet sprog om om verdens fremtidsudsigter. Det er krigen, der forberedes

I Europa står USA med allierede og Sovjetunionen med satellitter ansigt til ansigt. To og en halv million soldater er konstant mere eller mindre kampklare. 30.000 kampvogne, holdes startklare, og 8000 flyvemaskiner er udrustet med den mest moderne bombeudrustning. Oprustningen og krigsforberedelserne er med andre ord på et højere niveau end nogensinde tidligere, og freden er længere væk end nogensinde før. Fordet er ikke kun de konventionelle våben, der holdes klar. Overalt på verdenshavene og på alle kontinenter er kernevåbenbærende raketter klare til at blive sendt afsted på tiltætningsopgaver. De to supermagter har under deres

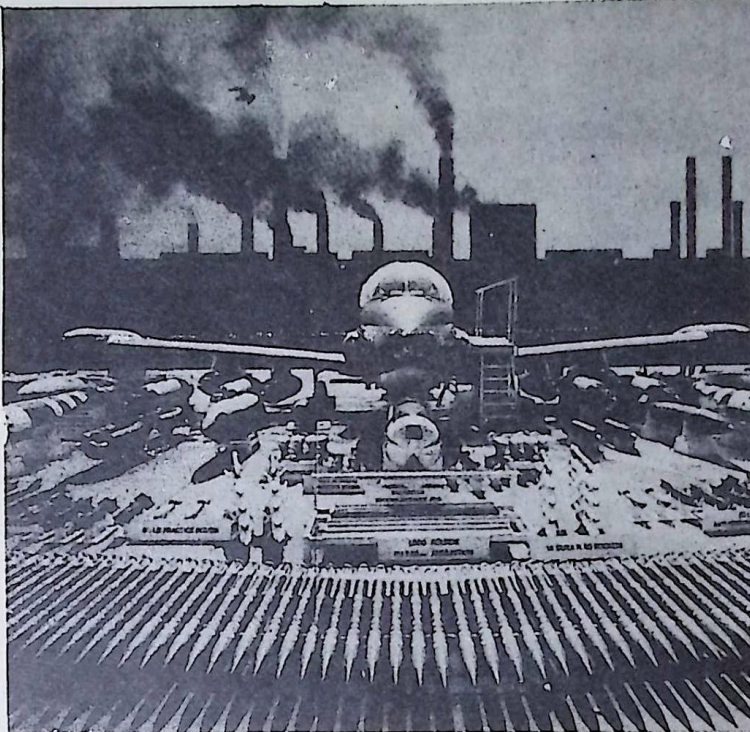
snak om nedrustninger drevet kernevåbenoprustningen så langt, at de i dag siger, at de disponerer over kernevåben med tilstrækkelig sprængkraft til at tilintetgøre hele menneskeheden flere gange. Det er frem for alt de to supermagter, USA og Sovjetunionen, der står for krigsforberedelserne og truslen om krig i verden i dag. Disse to supermagter stod alene for ca. 65% af verdens militærudgifter i 1971. Hvis man regner deres allierede i NATO - og Warszawapagten med, råder de to supermagter over mere end 80% af verdens militærudrustning (indirekte råder de over endnu mere, idet de er ansvarlige for oprustningen af en hel del stater i bl.a. den tredje verden).

Krigen er altså ikke noget fjernt, noget som overenskomsterne og aftalerne mellem stormagterne én gang for alle har henvist til historien. Krigsfaren er i højeste grad akut, og den er forårsaget af konkurrencen og modsætningerne mellem de forskellige imperialistiske stater, først og fremest supermagterne.

NYE IMPERIALISTMAGTER BEHØVER "LEBENSRAUM".

Hitler rejste krav om grænsejusteringer, og Tyskland kom lidt efter lidt i militærkonflikt med de lande, som den tyske ekspansion gik ud over. Krigen imellem Japan og USA i Stillehavet havde samme årsag. Imperialismen kan ikke eksistere i længere tid uden kamp mellem de store imperialistiske stater. For markederne, råstofferne og magten kan kun deles op efter den økonomiske styrke, og denne ændre sig fra tid til anden.

Det er på grundlag af denne marxistiske analyse af imperialismen, at vi kan se, at nye krige mellem de imperialistiske stater er uundgåelige, hvis ikke disse stater tilintetgøres af arbejderrevolutionen. I 50'erne og 60'erne var USA imperialismens gigant, kæmpen, som i kraft af sin

KUN GENNEM VÅBENPRODUKTION OG OPRUSTNING KAN KAPITALISTERNE HOLDE HJULENE IGANG. 15.000.000 soldater står til stadighed kampklare over hele verden, og 30-40 millioner mennesker er beskæftigede i våbenproduktionen.

styrke forenede alle de små imperialistmagter under sin fane. I dag er USA på falderebet. USA-imperialismens styrke er blevet udhulet gennem de mange krige, som USA har ført i fremmede lande i "efterkrigstiden", ved en alt for langsom økonomisk vækst hjemme, ved at konkurrentlandene er vokset i styrke og har erobret USA's markeder, ved frigørelsesprocessen i mange afhængige lande, der har berøvet USA så vigtige råstofkilder som f.eks. olien i Mellemøsten. Samtidigt med at USA er gået tilbage de sidste 5-10 år, så er andre magter trådt frem, som

har taget kampen op med USA. Det er først og fremmest Sovjetunionen, der i 60'erne fortsatte sin udvikling tilbage til kapitalismen, og som nu er blevet en imperialistisk stat med ambitioner om verdensherredømmet. I Indien, Afghanistan, Indonesien, Malajsia, Peru, Mellemøsten, Frankrig, Tyskland og andre lande optræder socialimperialismen nu som en alvorlig konkurrent til USA hvad angår økonomisk indflydelse, bistand, militærhjælp, teknisk kunnen m.m. USA presses tilbage og taber store markeder, hvilket yderligere skærper USA's problemer og lidt efter

lidt sætter denne supermagt i en katastrofal situation.

Men det er ikke kun Sovjetunionen, der konkurrerer med USA. I Asien genoprettes nu Japans ekspansion fra 30'erne, og markedet efter marked vindes fra USA. Og i Europa har EF-landene med Tyskland og Frankrig i spidsen succesrigt genoptaget konkurrencen på område efter område. USA-imperialismens herredømme er idag mere usikkert end nogensinde siden 1945.

IMPERIALISME BETYDER KRIG.

Der sker en omgruppering af de imperialistiske magter. De gamle alliancer og venskabsbånd brydes op eller revner i furterne nye aftaler afsluttes mellem lande, som i går var bitre fjender (f.eks. mellem Vesttyskland og Sovjetunionen og mellem Sovjetunionen og Japan), verden er ved at forandres, og nye stormagtskonstellationer opstår som en anelse om en kommende stor imperialistisk krig.

Og talen om fred, alle "samtaler", "forhandlinger" og "konferencer", alt dette er kun det sædvanlige røgslør, bag hvilket imperialisterne forbereder nye fornyelser mod menneskeheden. Krigene er uundgåelige under imperialismen. Det er ikke kun krige mellem de imperialistiske stater, der drives frem af kapitalismens måde at fungere på. For imperialismen undertrykker den største del af verden, og der er ikke andet middel til at fjerne denne undertrykkelse end at kæmpe mod imperialismen. Vietnamesernes og de andre indokinesiske folks kamp mod USA, de koloniale folks befrielses kampe i Afrika, frigørelsesprocessen hos visse stater i Latinamerika, alt dette er dele af en revolutionær strøm, der retter sin kamp mod imperialistmagternes verdensherredømme.

Det er kun denne de undertryktes kamp imod imperialismens undertrykkelse, der kan tilintetgøre krigen, forhindre udbuddet af en ny stor imperialistisk krig og efterhånden befri hele verden fra kapitalismens menneskefjendske system.

Men for at dette skal lykkes, må de undertrykte folk have støtte i deres kamp af arbejderne i de imperialistiske lande. Først når de undertrykte folks kamp forenes med en revolutionær arbejderbevægelse i imperialismens moderlande, vil årsagen til krigen og krigsfaren definitivt kunne tilintetgøres. Først da vil fredens og socialismens kræfter sejre for altid.

Sovjettiske tanks og kanoner ruller mod vest - mod Europa

TID: NOVEMBER 1972.

STED: GAMLA RIKSDAGSHUSET I HELSINKFORS.

EN SAMLING MØRKKLÆDTE OG ALVORLIGE MÆND SAMLES TIL KONFERENCE. DE KOMMER FRA ALLE LANDE I EUROPA, UNDTAGEN ALBANEN, OG DE KOMMER FRA USA OG CANADA. DE TALER MEGET OG LÆNGE. DE TALER OM FRED OG SIKKERHED. DE FORBEREDER DEN EUROPÆISKE SIKKERHEDSKONFERENCE - ESK-SOM SKAL SAMMENKALDES SYV MÅNEDER SENERE.

TID: NOVEMBER 1972.

STED: ØSTEUPROPAS JERNBANER OG LANDEVEJE.

SOVJETTISKE TANKS OG KANONER RULLER MOD VEST. HALVDELEN AF SOVJETUNIONENS ARTILLERI OG RAKETVÅBEN SKAL ERSTATTES MED MERE MODERNE VÅBEN, OG PANSERSTYRKERNE SKAL FORSTÆRKES MED NYE T-62 TANKS. SOVJET RUSTER TIL KRIG.

Der er i dag få mennesker, der som Bresnjev og Nixon har talt så meget om fred. Fredsmøderne afløser hinanden, hvis de ikke foregår samtidig. Hele tiden er det de to supermagter, der dirigerer disse konferencer.

Men imperialismens historie lærer os en ting: Der findes intet sikrere tegn på, at en krig står for døren, end fredskonferencer og stolte deklamationer om åspænding og nedrustning. På samme måde er det

i dag. Imperialisterne taler om fred, men rustet til krig.

FINTER I ØST - ANGREB I VEST.

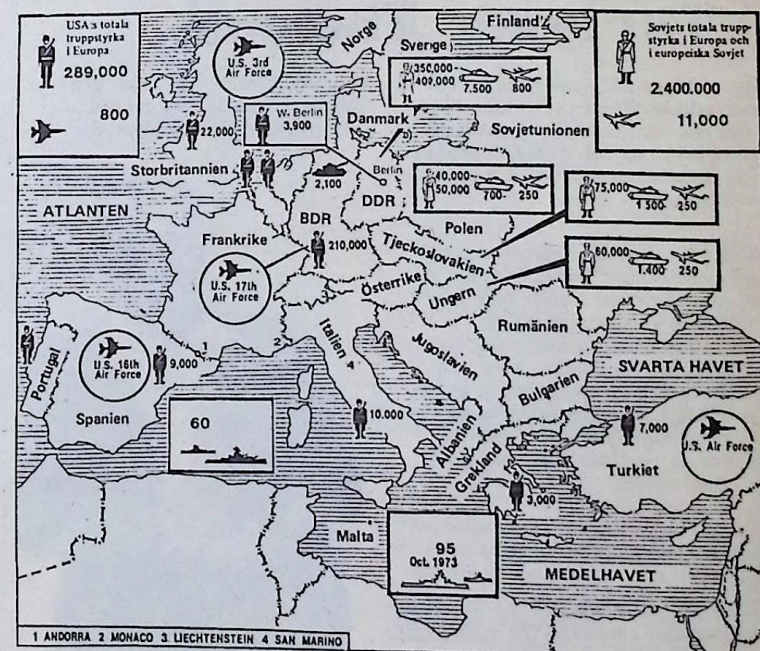
På KKP's 10. kongres i efteråret 1973 talte Chou En-lai om dette, og han pegede på den sovjetiske socialimperialismes aggressive karakter. Han sagde, at "Sovjetunionen finter i øst, men angriber i vest". Rigtigheden af denne analyse bevises af den måde, den socialimperialistiske oprustning foregår på, og af de sovjetiske troppers placering: Sovjetunionen har i dag 2.400.000 soldater i Europa og i de europæiske dele af Sovjetunionen. Det svarer til 3/5 af deres totale antal soldater.

I samme område findes ca. 11.000 flyvemaskiner og helikoptere af forskellig slags, hvilket svarer til 3/4 af det sovjetiske flyvevåben. Over 3/4 af Sovjets mellemstærkeraketter er rettet mod Europa. 75% af sovjetmarinens søgøende fartøjer findes i vandene omkring Europa, heraf 45% i Nordeuropa. Her findes også 60% af deres ubåde. Sovjets tropestyrker er øget med 20% siden 1968. På samme tid er antallet af angrebs- og jagerfly øget med 50%. I de seneste år er Sovjets militærbudget for Europa øget med over 10 milliarder USA-dollars. Warszawapagt-landene har siden 1966 gennemført mindst ti store militærmønstre i Europa pr. år.

EUROPAS BETYDNING.

Men hvorfor forbereder socialimperialisterne et angreb mod vest? Samarbejder de to supermagter da ikke? Er hovedmodsigelsen ikke i dag da på den ene side supermagterne og på den anden folkene i Den tredje Verden? Lad os besvare spørgsmålet bagfra: Det er sandt, at hovedmodsigelsen er den ovenfor angivne. Det er også sandt, at socialimperialisterne ikke har noget højere ønske end at angribe Kina. Men lad os ikke drage forhastede slutninger af disse sandheder, og lad os ikke glemme at lære af historien. Hitler fintede også et angreb mod øst - mod det socialistiske Sovjetunionen - men kastede sig først over sine medskyldige i vest. Ligeså fintede USA i 50'erne - da hovedmodsigelsen var mellem kapitalismen og socialismen - mod Sovjet, men kastede sig istedet over den tredje verdens lande, mens den socialistiske fæstning blev indtaget indefra.

I begge tilfælde har vi et eksempel på hvordan imperialisterne først slår til der, hvor modstanden er svagest. Det er også sandt, at de to supermagter samarbejder i verdensmælestok, men dette samarbejde er kun kortsigtet og begrænset. Det, der er langsigtet og absolut mellem dem, er kampen - kampen om markeder og interesser. Det er kampen mellem supermagterne, der i dag bliver mere og mere dominerende, alt imens samarbejdet må vige.

Kortet viser USA-imperialismens og den sovjetiske socialimperialismes troppekoncentrationer i Europa.

Det er i dette perspektiv man må se den sovjetiske oprustning i Europa. Herreerne i Kreml er fuldt bevidste om Kinas styrke, de ved, at et angreb mod det socialistiske Kina ville rejse spørgsmålet om et andet samfundssystem i Sovjet, og at de ubetinget ville fremstå som angribere i perspektivet af Kinas fredelige udenrigspolitik. Et angreb mod Kina ville være at angribe den stærkeste først.

I Europa står modsætningerne imellem supermagterne skarpest. Europa er nøgleområdet i deres indbyrdes kamp.

Sandheden er, at den voldsomme sovjetiske oprustning i Europa er forspillet til en ny krig i Europa. En imperialistisk angrebskrig fra den stat, som under anden verdenskrig spillede rollen som folkenes befrier: Sovjetunionen nu under socialimperialistisk styre.

Følg klassekampens udvikling i Sverige. Læs KFML's ugeblad: **Proletären** FÅS I RØDE STJERNE

VIETNAM - EET LAND

Det vietnamesiske folks langvarige frihedskamp for national uafhængighed og selvstændighed kendetegnes af store sejre: Befrielseskampen mod den franske og japanske imperialisme før og under anden verdenskrig som førte til Augustrevolutionen og oprettelsen af den Demokratiske Republik Vietnam i september 1945. Kampen mod den franske genkolonisering fra 1945-54, der endte med vietnamesernes store sejr ved Dien Bien Phu og Geneve-aftalerne. Disse Geneve-aftaler fastslog, at Vietnam var og er et land, og at en midlertidig demarkationslinje skulle markere tilbagetrækningen af tropper indtil frie valg senest to år efter kunne afholdes i hele landet og sikre en genforening af Fædrelandet.

USA og Saigon-juntaen (Diem) saboterede aftalerne og forstærkede dag for dag undertrykkelsen. Den fortsatte sabotage af Geneve-aftalerne og den tiltagende undertrykkelse af befolkningen i Syd medførte at kampen blussede op. Dette førte til dannelsen af FNL i december 1960. Det blev således klart, at en genforening af landet måtte blive resultatet af en fortsat kamp for at befri Syden.

Denne kamp mod de amerikanske agressorer er blevet ført efter tre hovedprincipper: 1) Befrielse af Syden, 2) Forsvar af Norden og 3) En fredelig genforening af Fædrelandet.

Denne kamp er efter indgåelsen af våbenhvileaftalen i Paris blot fortsat, først på det politiske og diplomatiske plan, siden kombineret med den militære kamp, da det blev klart at USA-imperialismen og Saigonjuntaen kun saboterede aftalen.

VÅBENHVILEAFTALEN

Siden undertegnelsen af våbenhvileaftalen den 27/1 1973 har spørgsmålet om Vietnams genforening været nøje knyttet sammen med PRG's (Den Provisoriske Revolutionsregering i Sydvietnam) krav om overholdelse af våbenhvileaftalens bestemmelser.

Artikel 1 i aftalen siger: "De Forenede Stater og alle andre lande respekterer Vietnams uafhængighed, suverænitet, enhed og territoriale integritet, således som det blev vedtaget ved Geneve-aftalerne i 1954 om Vietnam." I artikel 15 siges det: "Genforeningen af Vietnam vil ske skridt for skridt ad fredelig vej på basis af diskussioner og aftaler mellem Nord og Sydvietnam..." 15 a: "Den militære demarkationslinje mellem de to zoner ved 17. breddegrad er kun foreløbig og ikke en politisk eller territorial grænse..."

Sagen er således klar. Våbenhvileaftalen var en stor sejr og fremtvang USA's og Saigon-juntaens indrømmelse af at Vietnam er et land og at den nuværende deling kun er foreløbig.

Kampen for overholdelse af våbenhvilen bliver således også en kamp for genforeningen af Vietnam.

Ifølge aftalerne skulle der dannes et Nationalråd for forsoning og samdrægtighed ved diskussioner mellem de to sydvietnamesiske parter. Dette nationalråd skulle så siden organisere frie, demokratiske valg.

Når der efter valgene var dannet en lovgivende forsamling og regering, skulle denne indlede skridt for genforeningen af Vietnam.

Dette er de punkter som USA og Saigon har skrevet under på og som er grundlaget for PRG's politiske krav.

USA OG SAIGON SABOTERER AFTALEN

Udviklingen har vist at USA og dets lakajer i Saigon på alle områder søger at sabotere aftalerne mens PRG og DRV (Den Demokratiske Republik Vietnam (Nord-)) beslutsomt arbejder for en overholdelse.

Saigonjuntaens soldater - ledet af de 20.000 US-rådgivere har gang på gang krænket de befriede områder i Sydvietnam.

der i Sydvietnam. Saigon-juntaen har saboteret de indledte drøftelser med PRG og nægtet at føre aftalerne ud i praksis. Der er således heller ikke blevet dannet noget nationalråd for forsoning og samdrægtighed.

Ved den såkaldte "Konsultative Konference" mellem de to sydvietnamesiske parter fremsatte PRG i april 73 et 6-punktsprogram for at bringe forhandlingerne ud af blindgyden og ind på en frugtbar vej. Forslaget bestod af 6 specificerede punkter som senere blev yderligere uddybet:

1. Standse alle fjendtlige handlinger, overholde alle bestemmelser vedrørende en stabil våbenhvile og uden tidsbegrænsning opretholde en varig fred i Sydvietnam.
2. Øjeblikkelig tilbagelevering af samtlige civile vietnamesere der er fængslet og tilbageholdt i Syd-vietnam.
3. Den Sydvietnamesiske befolkningens demokratiske friheder skal sikres ufortøvet og i fuldt omfang.
4. Dannelsen af nationalrådet til forsoning og samdrægtighed.
5. Afholdelse af frie valg i Syd-vietnam.
6. Reduktion af de væbnede styrker i Sydvietnam.

PRG foreslog endvidere at disse punkter skulle gennemføres i to faser: De 4 første skulle gennemføres først og i alle enkeltheder og at man derefter gik over til pkt. 5 og 6.

I stedet for at gå ind i disse forhandlinger fortsatte Saigon-juntaen med krænkelser af Parisafta-

Vietnam's folk vil sejre!

lerne. De nægtede bl.a. at anerkende eksistensen af den såkaldte "tredje styrke" i de Saigonkontrollerede områder, dvs. mennesker som hverken støttede PRG eller Saigon. (Det sidste eksempel på disse gruppers eksistens er en sammenslutning af katolske og buddhistiske grupper i "Folkebevægelsen til kamp mod korruption i Saigon")

Disse grupper, som også går ind

for en fredelig genforening af Vietnam, ønsker PRG inddraget i forhandlingerne, således at Nationalrådet ville komme til at bestå af tre ligestillede parter. Saigon-juntaens svar var blot yderligere krænkelser af våbenhvileaftalen, og militære angreb mod de befriede områder.

USAs og Saigon-juntaens sabotage af våbenhvilen har dog ikke kunnet forhindre et frugtbart samarbejde

mellem PRG og Den Demokratiske Republik Vietnam (DRV) for at genoprette normale forbindelser mellem DRV og de store befriede områder i Sydvietnam.

DYB KRISE FOR SAIGON-JUNTAEN

I dag er situationen den, at Saigon-administrationen befinder sig i "en krise uden ende og uden løsning" for at citere Nordvietnams premierminister Pham Van Dong. På det økonomiske område viser det sig ved en inflation på 65 pct. i 1973 og 114 pct. i 1974. Arbejdsløsheden er sine steder så høj som 40-50 pct. Levestandarden synker til stadighed, og der er hungersnød i visse områder.

Den økonomiske krise har skabt en militær krise og svækket Saigon-armeen. Soldaternes lønninger dækker kun en fjerdedel af en normal families udgifter. Store demonstrationer har fundet sted, og nye grupper er draget med i kampen. I Hue demonstrerede for eksempel d. 8. 9. flere tusinde katolikker mod de rådende forhold. Politiet angreb demonstrationen og arresterede mindst en katolsk præst.

I dag er der kun en ting som holder Thieu-regimet i live: Støtten fra USA. Uden den ville Saigon-administrationen falde sammen som et korthus. Situationen udvikler sig langsomt men sikkert mod en afgørelse. Den tid nærmer sig hvor Thieu og den amerikanske ambassadør er fratrædt enhver mulighed for at påvirke politiken i Vietnam. Det vietnamesiske folk står på tærskelen til den sidste afgørende kamp mod USA-imperialismen og dens vietnamesiske lakajer.

Cypern og Mellemøsten eksempler på supermagternes rivalisering

Begivenhederne omkring Cypern for nylig afslørede påny de to supermagter og deres rolle som de virkelige krigsanstiftere i verden i dag.

Cyperns bestræbelser i retning af national selvstændighed og uafhængighed under Makarios, gav stadig større vanskeligheder for USA med at fastholde Cypern som base og sikre USA's dominans i området.

Denne svækkelse af USA's indflydelse førte til Cypernkrisen og til en mere åben konfrontation mellem supermagterne.

Også for Sovjet er området af enorm strategisk betydning, og socialimperialisterne har da også af al magt forsøgt at styrke deres positioner i området i Cypernkrisisens skygge. Sovjet har forsøgt at udnytte modsætningerne mellem Tyrkiet og USA til at styrke sin egen indflydelse i Tyrkiet, for på den måde at sikre, at den sovjetiske sortehavsflåde uhindret kan passere gennem stræderne ud i Middelhavet - og på længere sigt også Suez-kanalen og dermed nå ud i det Indiske Ocean.

Et led i disse manøvrer er også forsøgene på at styrke indflydelsen på Cypern. Sovjet sendte således uopfordret "observatører" til Geneve-fredsforhandlingerne om Cypern, og den sovjetiske udenrigsminister Gromyko har som en anden Kissinger fartet rundt til de berørte hovedstæder og forhandlet hemmeligt om stormagtsaftaler om Cypern - naturligvis hen over hovedet på det cypriske folk. Allerede den 29. juli krævede Sovjet FN's sikkerhedsråd sammenkaldt omgående. På mødet fremlagde Sovjets repræsentant en resolution, som krævede, at en speciel FN-styrke straks skulle sendes til Cypern. Samtidig erklærede den sovjetiske repræsentant, at Sovjetunionen var rede til at deltage i denne styrke. Socialimperialisterne ville altså stationere militære enheder på Cypern for på denne måde mere direkte at kunne kontrollere begivenhedsforløbet der! Resolutionen blev forkastet af Sikkerhedsrådet.

Cyperns nationale uafhængighed bli-

ver trådt under fode af begge de to supermagter. Cypern er en brik i de to supermagters indbyrdes kamp om herredømmet i middelhavsområdet og hele det mellemøstlige område. Begivenhederne omkring Cypern viser, at USA's og Sovjets rivalisering udgør en trussel mod de europæiske folks sikkerhed og i særdeleshed mod middelhavslandenes uafhængighed.

Allerede i 1971 udtalte Enver Hoxha, det albanske folks leder, på Albanien's Arbejds Partis 6. kongres:

"Den albanske Folkerepublik er, som Middelhavsland, interesseret i og kæmper for, at Middelhavet skal være et område, hvor der hersker fred og frugtbart samarbejde. Vi fordømmer resolut de imperialistiske magters aggressive politik, i første række De Forenede Stater og Sovjetunionen, som med deres flåder alvorligt truer Middelhavslandenes frihed og uafhængighed. Det er alle fredelskædende landes og progressive Middelhavskræfters pligt at kræve disse flåders tilbagetrækning, og at kæmpe for det, samt at modarbejde enhver overherredømme-politik i denne del af verden. Middelhavet tilhører alene Middelhavslandene."

MELLEMØSTEN

I kampen om indflydelsen i det mellemøstlige område, især i den arabiske verden, er det siden Oktoberkrigen for et år siden lykkedes USA-imperialismen at styrke sine positioner overfor sin socialimperialistiske rival og delvis på dennes bekostning.

I foråret og sommeren har USA gennem udenrigsminister Kissinger haft en række fremgange i forholdet til de arabiske lande: aftalen mellem Ægypten og Israel (se ARBEJDERBLADET nr. 4/74), USA's deltagelse i oprydningen i Suez-kanalen, aftalen mellem Israel og Syrien, Syriens og Ægyptens genoptagelse af de diplomatiske forbindelser med USA, Nixons rundrejse i Syrien og Ægypten. Det er lykkedes USA at skyde en kile ind i forholdet mellem Sovjetunionen og de arabiske lande.

Men Sovjet har naturligvis på ingen

Sovjetiske landgangsfartøjer under en øvelse.

måde tænkt sig at finde sig i at blive tilsidesat af USA. Da aftalen mellem Syrien og Israel var ved at blive afsluttet, dukkede Gromyko op i Damaskus (Syriens hovedstad) for at "advare den amerikanske udenrigsminister Kissinger: Rusland har ikke tænkt sig at blive holdt uden for i forsøgene på at nå frem til en løsning i Mellemøsten." (Det amerikanske nyhedsbureau UPI, den 27. 5.).

Men i takt med den palæstinensiske befrielsesbevægelses fremgange er spørgsmålet om det palæstinensiske folks fremtid blevet stadig mere brændende. Den 12. palæstinensiske nationalkongres, som blev afholdt i maj-juni i år, slog fast, at fortsat væbnet kamp er den eneste vej til at befri hele det af Israel besatte Palæstina - et slag mod især Sovjets manøvrer for at få befrielsesbevægelsen til at nedlægge våbnene og underordne sig supermagternes "fredelige løsning" af Mellemøstens spørgsmål, dvs. Israels fortsatte okkupation af Palæstina.

En af disse manøvrer er forslaget om at oprette en "palæstinensisk mini-stat" på den jordanske vestbred og Gaza, hvilket støttes varmt af Sovjet. En sådan "løsning", altså at stave palæstinenserne sammen på et kolonistykke, omringet af de israelske og jordanske hære og let at udrydde med bomber, hvis det skulle blive nødvendigt, ville styrke

Sovjets indflydelse i området, idet visse dele af palæstinenserne og befrielsesbevægelsen stadig nærer illusioner om Sovjets politik. Den konsekvent revolutionære del af de palæstinensiske befrielsesorganisationer har dog skarpt taget afstand fra "mini-staten". At USA heller ikke har støttet ideen om en sådan løsning skyldes netop rivaliseringen mellem USA og Sovjet. Ministatens oprettelse ville indebære sovjetisk indflydelse i umiddelbar nærhed af Israels grænser, samt en sovjetisk flådebase i Gaza.

Der er ingen tvivl om, at spørgsmålet om det palæstinensiske kolonistykke bliver et af hovedspørgsmålene under de kommende Mellemøstforhandlinger i Geneve, og vi vil i ARBEJDERBLADET vende tilbage til spørgsmålet i et kommende nummer.

Den fred som de to supermagter så vidt og bredt udtrykker deres bekymring for, er mere fjern end nogensinde. Under Oktoberkrigen satte USA sine tropestyrker og militærbaser over hele verden i alarmberedskab og under Cypernkrisen mobiliserede de to supermagter deres Middelhavsflåder. Dette viser, at krigsfaren i dag er reel. Hvordan skulle der blive fred i Mellemøsten, så længe supermagterne udbytter, undertrykker og splitter staterne og folkene, anvender dem som skakbrikker i deres indbyrdes magtkamp?

debat debat debat debat debat debat debat

Lenin: "Den kvinde, der er kommunist, hører hjemme i Partiet som medlem ligesom den mandlige kommunist. Med samme pligter og rettigheder."

Angående kvindespørgsmålet.

EN KOMMENTAR TIL INDLÆGGET "OM KVINDEFESTIVALEN" I AB Nr. 8/74

Vi er enige med I.O. om, at der indenfor KA - ml allerede nu er brug for en linie angående kvindespørgsmålet, idet vi mener, at der på et senere tidspunkt skal dannes en revolutionær masseorganisation for kvinder, fordi arbejderkvinderne er mere undertrykte end deres mænd og for at tilknytte de kvinder, som ikke kan overkomme eller har indset nødvendigheden af at arbejde i en kommunistisk organisation.

Men i dag må alle kræfter samles om det partiopbyggende arbejde. Der er ikke ressourcer til opbygning af en kvinde - masseorganisation. Det kan være farligt at starte på dette arbejde for tidligt, fordi det vil svække det partiopbyggende arbejde. I øjeblikket må vi indskrænke os til artikler i AB om kvindernes undertrykkelse og udbytning på arbejdspladserne.

I dag må vi tage kampen op indenfor organisationen. Lenin siger om dette: "Af vor ideologiske opfattelse følger også det organisatoriske. Ingen specialforeninger for kvinder. Den kvinde, der er kommunist, hører hjemme i partiet som medlem ligesom den mandlige kommunist. Med samme pligter og rettigheder".

Der viste sig på sommerlejren eksempler på manglende forståelse for hvad det medfører at have børn med, nemlig at det indskrænker kvinderne i at deltage på lige fod med mændene. Vi kan også stille spørgsmålet: Hvorfor er der så få kvinder i de centrale organer?

Mange kvinder har både ude- og hjemmearbejde. Dette resulterer i at de hverken har ret meget tid

eller energi til revolutionært arbejde. Selvom mændene deltager i det huslige arbejde, fungerer det i de fleste tilfælde på den måde, at det er kvinden der har det store overblik. For at kvinden kan blive fuldstændigt ligestillet i hjemmet, må det ikke bare være således, at manden bare hjælper kvinden, men at han på eget initiativ løser halvdelen af de opgaver der er i hjemmet.

Om dette siger Lenin: Kvindens huslige liv er en daglig ofring ved tusind ubetydelige småting. Kvindens tilbagestående, hendes mangel på forståelse for mandens revolutionære idealer mindsker dennes kampglæde og kampvilje."

M.h.t. første del af citatet. Hvis kvinden bliver fri for, at hun alene skal have hovedet fyldt med alle disse småting, har hun bedre mulighed for at tage lige så aktiv del i det revolutionære arbejde som manden. M.h.t. anden del af citatet kan vi konkludere, at mandens manglende deltagelse i hjemmet er et politisk spørgsmål af vigtig karakter.

Ved at føre kamp mod kvindens undertrykkelse inden for KA - ml opnår vi for det første en styrkelse af forbundet ved at kvinderne kan deltage mere aktivt og for det andet vil kunne lægge en linie for vor politik i kvindespørgsmålet.

Vi opfordrer alle afdelinger til at diskutere emnet. Lad os lade Lenin slutte af: "I øvrigt måtte de kvindelige kammerater tage fat og det kraftigt. Ikke hviske som rare tanter, tale højt og kraftigt, tale tydeligt som kæmpende kvinder. Bevis, at I kan kæmpe. Naturligvis i første række mod fjenderne, men også i partiet, hvis det er nødvendigt."

Århus afd.s kvinder.

OM FORMANDSINITIATIVET

KRITIK FRA ÅLBORG

Sympatisører og medlemmer deltog i kritikmødet.

Ved AB-kritikmødet diskuterede vi meget grundigt Lindøcellens uenighed med lederen i forrige nr. af AB om formandsinitiativet og redaktionens svar til Lindø-cellen.

Vi er enige med Lindøcellens vurdering af formandsinitiativet. Vi mener, at Lindø-cellen har ret, når de siger, at en evt. dom over formandsinitiativet ikke er et angreb på arbejderklassens rettigheder.

Vi skal demonstrere for arbejderklassens strejkeret. - Men vi skal ikke demonstrere for formandsinitiativets (tillidsmænd, fagpampere o. lign.) ret til at opfordre til strejke, for de er helt klar over, hvilke regler, de er bundet af i det fagretslige system. (Bryder de med disse, må de klart tilkendegive det). - Anklagen må i konsekvensen være: brud på de fagretslige regler, som vi ikke accepterer.

Vi skal klart skelne mellem anklagen på formandsinitiativet (de 22) og på anklagen mod de 53.000 arbejdere.

De 53.000 arbejdere strejkede imod forliget (forringelsen af deres vilkår), hvorimod de 22 fra formandsinitiativet ikke har, som Lindø-cellen skriver: "Kæmpet for arbejderklassens rettigheder, de kæmper for deres egne rettigheder for at gøre det fagretslige system mere smidigt. For som de selv siger, at få LO til at fremtræde som en klassebevidst, aktiv og handlekraftig fagbevægelse."

Ved at forsvare formandsinitiativet så begår vi den samme alvorlige fejl, som DKP, nemlig at sidestille formandsinitiativet (tillidsmænd o. lign.) med arbejderklassen.

Generelt finder vi, at svaret fra redaktionen er skudt forbi. Svaret er tillige meget teoretiserende, hvilket gør, at mange lader sig nøje med det.

Med kammeratlige hilsener, Aalborg bladkritikmøde.

Aalborg den 26. 9. 1974

SVAR TIL ÅLBORG

Vi har ikke meget at tilføje til det svar, vi gav Lindø-cellen, og så vidt vi kan se, prøver Ålborgafdelingen ikke at give drivkraft af de argumenter, vi kom med der. Kun en ting vil vi tage op. Vi er enige med Ålborg-afdelingen, når de skriver: "Vi skal ikke demonstrere for formandsinitiativets ret til at opfordre til strejke". Nej, det skal vi

ikke. Det er ikke det sagen drejer sig om, og det har vi heller aldrig givet udtryk for. Vi skal kræve alle anklagede frikendt i denne konkrete sag.

For hvad er retssagerne mod de mange tusinde arbejdere og de få fagforeningsformænd nemlig udtryk for? De er et af de mange angreb som kapitalen, med Socialdemokratiets og LO-ledelsens hjælp retter mod arbejderklassen i denne tid. Formålet med retssagerne, også sagerne mod Formandsinitiativet, er at slå enhver spire til modstand ned.

Og hvorfor rejses der sag mod "formændene"? Fordi de, uanset motiver, og uanset de tjenester, de har gjort kapitalen ved den lejlighed, har stået som ledere af denne modstand, og af mange arbejdere, ikke mindst de kampvillige, betragtes som sådan. Ved deres opfordringer til at demonstrere og dermed også til at strejke, bidrog de til at give denne modstand en form. Det er dette de dømmes for, uanset, hvilke fagretslige paragraffer, der tages i anvendelse i den forbindelse.

Tolererer vi, at de bliver dømt i denne konkrete sag, så har vi samtidig givet en indrømmelse til kapitalen, så er der skabt yderligere præcedens for at kapitalen kan forfølge enhver, arbejder eller anden person, der opfordrer til kamp. Og vi har også undladt at bruge et kon-

kret overgreb fra kapitalens side til at agitere for kamp mod dens offensiv.

I øvrigt mener vi, at der mangler et aspekt i diskussionen. Hvis parolen FRIKEND ALLE ANKLAGEDE forhindrer os i at afsløre Formandsinitiativet, så er den forkert. Hvis den forhindrer os i at løse det, som vi mener er vores taktiske hovedopgave: nemlig isolere de småborgerlige ledere fra de mange tusind arbejdere, der betragter dem som et alternativ til LO-ledelsen - så er den gal. Vi mener selvfølgelig ikke, at den forhindrer os i det, og lederen i AB nr. 7 er vel et bevis på dette. Vi mener tværtimod, at parolen letter os afsløringen af Formandsinitiativet. Den er nemlig ikke bare i overensstemmelse med hvad klassekampen kræver på det punkt, den er også umiddelbart forståelig for alle de arbejdere, vi netop vil afsløre formandsinitiativet over for. Den isolerer os ikke fra dem.

Redaktionen

PS: I forbindelse med vores svar på kritik af lederen i AB nr. 7, vurderede vi Århus-kammeraternes kritik fejlagtigt. De havde ikke, som vi skrev kritiseret lederen, men blot taget konsekvensen af linien og givet udtryk for, at det måtte betyde, at de frit kunne deltage i demonstrationer, til fordel for de anklagede. Vi beklager fejlen.

Arbejder- slut op om KA m-l meld dig til grundskoling

I alle byer, hvor KA m-l er repræsenteret, er der grundskolingskurser for folk, der ønsker at blive medlem af KA m-l.

volutionært arbejderparti i kampen for socialismen, til at gå med i KA m-l's grundskoling.

Kurset går over 10 aftener, og omfatter følgende emner:

1. Introduktionsmøde
2. Den historiske materialisme
3. Dialektikken
4. Erkendelsesteorien
- 5./6. Marxismens politiske økonomi
7. Staten
8. Partiet
9. KA m-l's politiske platform
10. Opsumering med henblik på forbedringer af kommende studiekredse.

Tag kontakt med de lokale afdelinger, eller henvend dig til forbundet centralt.

KAMPFOND Giro: 20 43 45

Adr.: Guldbergvej 13, 4 2000 F

boganmeldelse af tillidsmands rapport

(UDGIVET PÅ FORLAGET MODTRYK)

Rapporten er udarbejdet af to tillidsmænd og tre samfundsfagsstuderende, hvad den også tydelig bærer præg af, ved i lighed med andre tilsvarende rapporter ikke at vise nogen vej fremad.

Den er værd at læse, fordi der er nogle gode og konkrete oplysninger om hele tillidsmandsinstitutionens formål og virke. Hvis man læser den med kritiske øjne kan man bruge de oplysninger, der er i argumentationen mod de folk, der nærer illusioner om at tillidsmanden er til for arbejderne. Rapportens fejl er, at man giver tillidsmandsreglerne hele skylden uden at komme ind på, at det jo er socialdemokratiet, der sidder på tillidsmandsinstitutionen og er den varmeste fortalende for at bevare og udbygge institutionen endnu mere i classesamarbejdets ånd.

Hele institutionen er jo opbygget efter socialdemokratiske principper om at arbejdere og kapital har fæl-

les interesser, alt hvad der gavner kapitalen, gavner også arbejderne. Det ser man flot bort fra og konkluderer, at når tillidsmændene ikke handler i arbejderens interesse er det ikke fordi de ikke vil, men fordi de er bundet af deres regler om samarbejde osv. Man undskylder på denne måde de tillidsmænd, der direkte, som det er set masser af gange, saboterer arbejderens kamp ved at sige, det er reglerne, der er skyld i det hele.

Rapporten giver da heller ikke nogle eksempler på det mest almindelige: tillidsmænd, der bruger reglerne i bedste forståelse og helt bevidst, til at sabotere arbejderens kamp. Arbejderens kamp for bedre levevilkår bliver i rapporten forfladiget til en kamp for at få nogle bedre regler for tillidsmænd, selvom erfaringerne viser, at når arbejderne virkelig kæmper, så skider de på alle regler, også tillidsmandsregler.

I Odense kom der d. 21.9 ca 90 mennesker til et møde om Albanien. Efter en tale om Albanien historie, opbygningen af socialismen og kampen mod den moderne revisionisme, blev der vist lysbilleder fra en rejse til landet som 3 af afdelingens medlemmer har været på. Mødet blev åbnet af Odense-afdelingens nydannede musikgruppe, der høstede stort bifald, og som også underholdt ved den efterfølgende kammeratskabsaften, hvor sympatisørerne fik lejlighed til at lære forbundet nærmere at kende.

I København kom der ca 60 til et møde d. 5.9 omkring spørgsmålet: "Har vi et arbejderparti idag". Efter en tale hvor de tre såkaldte arbejderpartiers politik blev gennemgået både historisk og aktuelt, og hvor KA m-l's linje for partiopbygningen blev lagt frem, var der diskussion.

Den 1. oktober afholder Københavnsafdeling offentligt møde i anledning af Den kinesiske Folkerepubliks 25-års dag. Den 7. november møde med titlen ARBEJDS-LØSHED, KRISER OG INFLATION. Tid og sted i næste nr. af AB.

Bestil fra ARBEJDERFORLAGET

Fr. Engels:	Arbejdets rolle ved abens forvandling til menneske	1 kr
V.I. Lenin:	Om strejker	2 kr
	Staten	2 kr
	De russiske socialdemokraters opgaver	1 kr
	Et brændende spørgsmål - om kampen for det revolutionære parti	3 kr
	Hvad skal man begynde med - artikler om partiopbygning i Rusland	4 kr
J. Stalin:	Mod forfladigelserne af parolen om selvkritik ..	1 kr
	Samtale med Emil Ludvig	1 kr
	Om dialektisk og historisk materialisme	3 kr
	Om partiet	3 kr
C. Zetkin:	Lenin - om kvindespørgsmålet	2 kr
E. Thälmann:	Tyskland, socialdemokratiet og fascismen	1 kr
G. Dimitrov:	Om fagforeningerne	2 kr
O. Nyström:	Fascisme og socialfascisme	3 kr
	Strasbourgteserne, om den økonomiske kamps taktik	1 kr
	SUKP(b)'s historie, kap. 1 og 2	4 kr

Nyheder

SUKP(b)s historie, 3. kap.	5 kr
KAm-ls GRUNDCIRKEL (Studiespørgsmål)	4 kr
Arbejdersange (nye og gamle i udvalg, med akkorder)	3 kr
V.I. Lenin: Brev til en kammerat - om vore organisatoriske opgaver	3 kr
Fr. Engels: Kommunismens grundrøtninger	3 kr
J. Stalin: Kort om meningsforskellene i partiet	5 kr

Pris + porto indsendes på giro 23 42 79

ARBEJDERFORLAGET Nørregade 65 5000 Odense

Arbejderklassen, Folket eller Lønarbejder'klassen'?

En kommentar til sprængningen af MLE

Marxistisk Leninistisk Eenhedsforbund (MLE), der lige som KAM-1 har sat sig som mål at ville opbygge et revolutionært arbejderparti... er revnet. Den ene halvdel, som hovedsageligt består af organisationens studenter, er brudt ud, og har i en Resolution af 15/9-74, bebudet, at de vil søge optagelse i KFML (Kommunistisk Forbund Marxist Leninister). En organisation, hvis praktiske arbejde ligger på Universiteterne.

I Udbrydernes resolution rettes en del kritik af MLE, som vi er enige i. Vi skal her nævne MLEs politik 1. maj, hvor man først opfordrede til fællesdemonstration med SF, DKP og "venstre" socialdemokrater, og da dette blev fejlet af bordet, opfordrede medlemmerne til "at gå sammen med arbejdskammeraterne". Dette betød, at der traskede MLEere med, både i SFs og DKPs 1. maj-tog.

Udbryderne påpeger, at dette er en direkte støtte til reformismen og revisionismen.

Endvidere kritiseres MLEs linie i EF-spørgsmålet. MLE har sat "udmeldelsen af EF" og "Kampen for national selvbestemmelse" op som et strategisk mål, dvs. som et historisk vendepunkt, som hele folket kan og skal mobiliseres for at gennemføre. Udbryderne skriver, at perspektivet for klassekampen ikke længere entydigt er et socialistisk Danmark, men derimod "Danmark ud af EF".

Dvs., at MLE forestiller sig, at et første nødvendigt mål, som alle kræfter skal konsentreres om, er at tvinge borgerskabet til at opgive den alliance, som de frivilligt har indgået med de andre EF borgerskaber: Men deres parole om "Et frit og selvstændigt Danmark" er ikke alene tvetydig, den er direkte reaktionær, idet den foregælder de arbejdende masser, at en udmeldelse vil betyde frihed og selvstændighed.

Også KAM-1 ønsker at bekæmpe imperialistiske blokdannelser, men vi lægger ikke skjul på at frihed og selvstændighed for de arbejdende masser kun kan opnås gennem en socialistisk revolution.

Endelig skal nævnes at Udbryderne kritiserer MLEs vurdering af DKP, som bl.a. viste sig 1. maj, hvor MLE inviterede DKP til fællesdemonstration.

Hvad MLE ikke har forstået er, at DKP er den taktiske hovedfjende for marxister-leninister, der arbejder for at opbygge et nyt kommunistisk parti.

Hvad MLE glemmer er, at DKP 1) er hovedansvarlig for udbredelsen af den moderne revisionisme i arbejderklassens mest bevidste lag, altså de samme lag hvor det nye revolutionære parti skal hente sine kadrer.

2) At DKP gennem et fagligt og politisk dobbeltspil fungerer som den farligste skruebrækker i klassekampen i dag, idet de dels søger at indynde sig gennem radikale fraser, dels har held med at få bremset alle opsving i klassekampen langt mere effektivt end LO i dag er i stand til.

3) Endelig udgør DKP et agentur og reklamebureau for den sovjetiske socialimperialisme, som sammen med USA udgør den alvorligste trussel mod verdensfreden.

Ikke destomindre synes MLE at ville vinde DKP gennem taktiske manøvre, men glemmer, at dem der skal vindes på denne måde, er de masser, som har tillid til DKP.

Derudover rummer resolutionen en del kavl og personlig angreb, som vi ikke skal blande os i, men vi vil blot konstatere, at den slags er uundgåeligt hvis man prøver at løse politiske modsætninger bag lukkede døre i stedet for at føre de to linier offentligt frem, så alle kan følge og drage lære af kampen.

Men bortset fra det er vi som sagt enig i meget af den kritik, som Udbryderne retter.

Hvad vi imidlertid savner i Kritikken, er et forsøg på at komme ned til årsagerne til de anførte fejl. Dette kommer udbryderne (af gode grunde som vi skal se) ikke ind på.

FOLKET MOD MONOPOLKAPITALEN.

Årsagen til de nævnte fejl ligger i MLEs opfattelse af hovedmod-

sigelsen mellem klassekræfterne i dagens Danmark. Dvs. hvordan de forskellige klasser og lag vil gruppere sig og alliere sig i kampen mellem kapitalismen og socialismen.

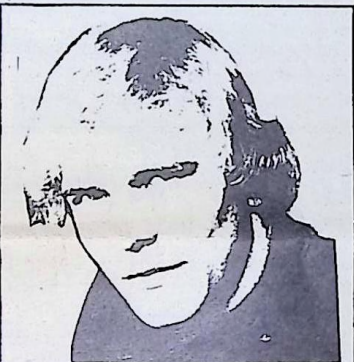
MLEs vurdering er, at "Folket vil forene sig mod Monopolkapitalen.", og i denne fejlagtige spådom ligger roden til ondet.

Det danske folk består i følge MLE af arbejdere, småborgere og ikke-monopolistiske kapitalister og de dertilhørende mellemlag. Det er for at samle hele denne flok, at man er villig til at trække i halen på reformisternes og revisionisternes 1. maj-demonstrationer.

Det er ønsket om at samle "folket" der gør, at man må sløjfe den socialistiske revolution som mål og i stedet udspekulere en fase i Danmarkshistorien hvor småborgerskabet, og de ikke-monopolistiske kapitalister har magten (en teori MLE deler med DKP og som med rette bærer navnet Den småborgerlige socialisme.)

Endelig kan den forsonlige holdning overfor den opportunistiske DKP-ledelse skrives på samme konto.

Denne konklusion drager Udbryderne ikke, og afgrænser sig således ikke for alvor fra MLE og DKP. Ligeledes kritiserer de heller ikke den "Hovedmodsigelse" som deres kommende organisation, KFML, er tilhænger af, skønt

Den tidligere formand for MLE, Peter Arctander, der er blevet træt af at samle Folket omkring MLE, og som nu formodes, at ville begynde at samle Lønarbejder'klassen' omkring KFML.

den også afviger fra virkeligheden. LØNARBEJDERKLASSEN MOD KAPITALEN

"Lønarbejderklassen mod kapitalen" - Det er KFMLs opfattelse af hovedmodsigelsen i dagens Danmark. De forudsætter altså en udvikling, hvor alle lønarbejdere slutter sig sammen mod kapitalismen. Under den forudsætning er det altså kommunisterne opgave, at danne et "lønarbejderparti" der skal lede den revolutionære kamp.

Et sådant parti støtter f.eks. både universitetslektorens lønkrav på 175.- kr. i timen og loddedamens kamp for 17, 50 kr. i timen

Teorien om lønarbejderklassen er en opportunistisk teori, som passer indbildske akademikere, der gerne vil regne deres eget lag med i den revolutionære klasse (i stedet for at betragte revolutionære akademikere som undtagelser fra reglen.) Teorien medfører, at man nægter at skelne mellem produktive arbejdere og uproduktive mellemlag, men på uvidenskabelig vis slår det hele sammen i een klasse. Ud fra denne opfattelse kan man ikke nå frem til den konklusion, at den centrale opgave i parti-opbygningsarbejdet i dag er at opbygge revolutionære celler i storindustriene. (Hvad KFML da heller ikke har gjort noget forsøg på i sin 6-årige levetid.)

Vi skal ikke gøre mere ud af dette, men på den anden side skal det blive svært at se om Udbryderne vil begynde at samle lønarbejder'klassen' eller om KFML vil begynde at samle "Folket."

For den modsætning skal de såmænd nok få løst, da de har en stor fælles praktisk interesse i at føre studenter-politik. Og overfor den opgave vil de ikke sætte deres enhed overstyr på grund af "teoretiske bagateller".

KAM-1's OPFATTELSE AF HOVEDMODSIGELSEN.

Vores vurdering af hovedmodsigelsen er: Arbejderklassen mod Kapitalistklassen. Disse to klasser er konsekvente, henholdsvis revolutionære og kontrarevolutionære. De ledende grupper inden

for de to klasser er henholdsvis Industriproletariatet og monopolkapitalen.

Mellem disse to konsekvente klasser ligger småborgerskabet, der er karakteristisk ved at det både ejer sine produktionsredskaber og arbejder med dem. Omkring disse tre klasser ligger mellemlagene, der ikke har noget direkte forhold til produktionsmidlerne, idet de hverken ejer dem eller arbejder med dem.

I modsætning til MLE og KFML mener vi, at hverken småborgerskabet eller mellemlagene som sådan kan vindes for revolutionen, men at småborgerskabet vakler og vil blive splittet mellem de stridende parter, og at mellemlagene vil følge de klasser, som de er knyttet til.

Arbejderklassen skal altså ikke gennemføre den socialistiske revolution alene, men vil "kun" være den ledende kraft, idet den søger at trække så store dele af småborgerskabet og mellemlagene med sig som muligt.

Det er denne teori, der i den marxistisk-leninistiske litteratur hedder "Teorien om proletariatets Hegemoni" (se SUKP(b)s historie 3.kap. side 97, ARBEJDERFORLAGET).

Det er denne linie der ligger i det berømte Lenin citat:

Man må allerførst afgrænse sig fra alle, udskille proletariatet alene og udelukkende, men derefter straks forklare, at proletariatet befrier alle, kalder alle, indbyder alle.

REVOLUTIONÆR EENHED GENNEM KAMP

Vi ved, at den indre partikamp i MLE har rejst mange spørgsmål for dets medlemmer, og vi håber at man kritisk vil tage teorien om Folket mod monopolkapitalen op til debat. Samtidig ved vi, at den resterende del af MLE i praksis er enig med os i, at den organisatoriske hovedopgave i dag er at opbygge revolutionære celler i storindustriene, og at disse celler skal udgøre ryggraden i det kommende arbejderparti.

Fastholder man dette arbejdes centrale betydning, og gennemfører man det i en sund kommunistisk arbejdsstil, hvor man retter de politiske fejl efterhånden som det praktiske og teoretiske arbejde hjælper een til klarhed over det, uden at spare nogens sarte følelser, (og evne til en sådan arbejdsstil ved vi er til stede hos mange MLEere) så mener vi, at en sådan indsats peger frem mod en enhed mellem alle ærlige marxister-leninister på den proletariske klassekamps grund i en revolutionær organisation.

Men hvis kampen for enhed mellem revolutionære marxister-leninister indskrænkedes sig til dette ville den være af spontan og tilfældig karakter. MLE bør derfor supplere deres virksomhed ved også at udvikle den teoretiske kamp, og føre denne på den videnskabelige socialismes grundlag, som en åben polemik for øjnene af alle klassebevidste arbejdere, med det formål at løse modsætninger mellem de grupper, der bekender sig til marxismen-leninismen, og som i praksis har vist viljen til et organiseret arbejde for at vinde fodfæste i arbejderklassen.

Modsatningerne mellem MLE og KAM-1 er store fordi forskellige opfattelser af hovedmodsigelsen giver forskellige linier i alle aktuelle spørgsmål, der måtte melde sig. (Dette gælder ikke mindst linien for den faglige kamp, hvor der også er to linier, som vi senere skal vende tilbage til).

Men er viljen til stede til skånselsløst at gøre op med opportunismen og med smågrupper diletanteriet, så er vi overbevist om at en sådan kamp vil føre til en styrkelse af den kæmpende marxisme, og vil bringe den dag nærmere, hvor der atter findes et revolutionært kommunistisk arbejderparti i Danmark

3. kap. af SUKP(b)s historie

3. Kap. af SOVJETUNIONENS KOMMUNISTISKE PARTIS (bolsjevikernes) HISTORIE:

Arbejderforlaget fortsætter med udgivelsen af den berømte 1938-udgave af SUKP(b)s historie. Nu foreligger 3. kapitel, der handler om årene fra 1905 til 1907.

Dette afsnit behandler RSDAP (Ruslands socialdemokratiske arbejderparti) handlen i den borgerligt-demokratiske revolution. I 1905 rejste de proletariske centre og bønderne i Rusland sig til oprør mod zardømmet.

Bønderne krævede godsejernes jord, arbejderne demokratiske rettigheder og soldaterne på panserkrydseren "Potemkin" revolterede.

Den ydre situation var gunstig for revolutionen. Nederlaget i den russisk-japanske krig var en kendsgerning og dermed stod zardømmet meget svækket.

På den anden side stod arbejderklassen splittet, både i dens egne rækker og over for bønderne. Det var da tvingende nødvendigt for RSDAP at lægge en taktik der kunne føre masserne til sejren i den demokratiske revolution. Dette skete ikke uden kamp indenfor partiet. Mensjevikerne var af den mening, at arbejderklassen skulle forholde sig passivt og lade borgerskabet om at gennemføre den borgerlige revolution.

Men bolsjevikerne påviste, at borgerskabet var skræmt af den pro-

letariske massebevægelse og derfor ville gå på kompromis med zardømmet. Borgerskabet var ikke den klasse, der ville indføre demokratiske tilstande i Rusland. Arbejderne og bønderne derimod var i stand til det. De påviste, at arbejderklassen var den eneste konsekvente klasse, der kunne lede andre klasser og lag til sejr over zardømmet. Det var forbundet mellem ar-

bejderklassen og bønderne, der skulle være den ledende kraft i den demokratiske omvæltning.

Bolsjevikerne gik videre. De ville ikke stoppe ved det borgerlige demokrati. Det skulle blot forbedre jordbunden for arbejderklassens socialistiske revolution. Men her var mensjevikerne også i modsætning. De mente at den kapitali-

stiske udvikling skulle fortsætte og først når arbejderklassen var blevet den alt dominerende klasse i samfundet skulle den isoleret gennemføre den socialistiske revolution.

Denne afvigelse, som også KAM-1 har haft, gjorde bolsjevikerne op med. De udviklede en ny revolutions teori, der fastslog arbejderklassen som den ledende klasse, under hvis lederskab andre klasser og lag ville deltage - alt afhængig af hvilken type revolution der var tale om.

"Efter denne teori ville proletariatets hegemoni i den borgerlige revolution, hvor proletariatet står i forbund med bønderne, vokse over i proletariatets hegemoni i den socialistiske revolution, hvor proletariatet står i forbund med de andre arbejdende og udbyttede masser, samtidig med at proletariatets og bøndernes demokratiske diktatur skulle forbedre jordbunden for proletariatets socialistiske diktatur." (s. 97)

Det er denne grundlæggende teori om arbejderklassens lederskab, vi må tilegne os. Dette afsnit af bolsjevikernes historie er en god indledning for de kommende studier i forbundet om strategi og taktik. Det udvikler på en let forståelig måde teorien om arbejderklassens hegemoni i klassekampen.

Købes i RØDE STJERNE eller bestilles fra ARBEJDERFORLAGET Nørregade 65, 5000 Odense Pris 5 kr.

Fra revolutionen i 1905

Demokratiet har trange vilkår på LK-NES, Haraldsgade

Den 25.9, dagen efter at Svendborg arbejderne var for arbejdsretten, var der generalforsamling i arbejdsmandenes klub på LK-Nes afdeling i Haraldsgade. Ca. 120 kammerater mødte op. Alle ønskede klar besked om de fyringer og indskrænkninger i produktionen som der har gået rygter om i den sidste tid, og som arbejderne stadig, ikke kender det fulde omfang af. Bortset fra formanden og den forhenværende formand, så var der ingen af talerne der støttede klubbestyrelsens gerninger i det forløbne halvår.

KA m-l's celle på fabrikken havde indleveret et forslag til resolution, der opfordrede Svendborg-arbejderne til at nægte at betale en evl. bod. Den opfordrede LK-Nes Ellebjergafdeling, som også vil blive indklaget, til at gøre det samme, og til at nedlægge arbejdet, hvis firmaet trækker boden i lønningsspen. Og resolutionen lovede både Svendborg- og Ellebjergarbejderne al mulig støtte, bl.a. i form af sympatistrejke. Forslaget konkluderede, at arbejderne kun har sig selv at stole på i kampen mod kapitalisterne og dommene fra deres arbejdsret, da LO kun i ord vender sig mod retssagerne, idet LO-dommerne medvirker i sagerne. Vi havde før mødet delt forslaget ud på bordene, så folk havde tid til at sætte sig ind i det.

... så langt som til at høre de

fremmødte arbejdskammeraters mening om det kom vi ikke. Da vi nåede til dette punkt, trådte klubformanden, tillidsmand Flemming Jacobsen op og sagde, at forslaget ikke kunne behandles, fordi det manglede et navn som underskriver, samt afd.nr. Det var underskrevet "KA-m-l's fabrikscelle LK-Nes Haraldsgade" og formanden kendte ikke noget til noget KA-m-l her på fabrikken. Her gik et af cellens medlemmer på talerstolen og gjorde opmærksom på, at han havde afleveret forslaget til Flemming Jacobsen personligt og til tiden, nemlig en uge før - at han var blevet stående, mens Flemming Jacobsen læste forslaget igennem og iøvrigt snakket nogle minutter med ham om hvad klubbestyrelsen havde tænkt sig at gøre i anledning af sagen mod Svendborg-arbejderne. Flemming Jacobsen havde altså haft rig lejlighed til at gøre os opmærksom på hvordan sådant et forslag skal skrives under. Skulle han have glemt det i første omgang, så var der en hel uge til at komme i tanker om det. Hans påstand om ikke at kende dem der stillede forslaget var altså mildt sagt uholdbar - alene af den grund at vi åbenlyst har delt flere løbesedler ud på fabrikken i cellens navn, og solgt ARBEJDERBLADET ved fabriksporten.

Efter Flemming Jacobsens indlæg foreslog dirigenten at man stemte om forslaget skulle behandles.

Men klubformanden råbte fra sin plads: "Bestyrelsen har afvist det!". En tillidsrepræsentant, Angelo Berg, råbte fra sin plads lige bag talerstolen: "Der er ikke noget at stemme om, væk med det!". De fik støtte fra folk i salen, mens andre råbte på afstemning. Forvirringen var ved at tage overhånd. Vi krævede derfor en afstemning om det skulle behandles. Vi fik støtte af en kammerat, der understregede at der kunne gå lang tid før vi igen fik lejlighed til at diskutere hvordan vi skal vise vores solidaritet med de anklagede arbejdere. Han sagde også at det var vigtigt at diskutere den slags fordi det lige så godt kunne ramme os selv. Fra salen var der flere der krævede afstemning. Den blev afholdt, og der var 52 stemmer imod at diskutere forslaget, 42 stemmer for, hvorefter mødet opløstes.

De 42 stemmer for forslaget betyder sandsynligvis ikke at alle 42 var enige i resolutionens indhold. Men det betyder at de var parat til at tage en demokratisk diskussion om det. Som en af dem sagde til os bagefter: "Selvfølgelig skal vi høre hvad I har at sige, så kan vi altid stemme imod det bagefter". Til de 52, som støttede klubbestyrelsen siger vi: I stemte sikkert imod, fordi I var uenige i vores forslag. Men I var med til at forhindre en diskussion om hvordan arbejderne skal vise deres solidaritet. Tjener det den

enhed i arbejderklassen som også I ønsker?

Til Flemming Jacobsen siger vi: Hvis du virkelig var interesseret i at diskutere hvordan man konkret skal bekæmpe dommene fra arbejdsretten, så havde du selvfølgelig gjort os opmærksom på hvordan sådan et forslag bør skrives under. Og hvis du havde glemt det, havde du selvfølgelig set bort fra den slags bagateller på mødet. Vi kan kun forstå det på den måde, at du ikke er interesseret i en offentlig diskussion om dette, og vi giver ikke en snus for, at du var inde og demonstrere ved arbejdsretten dagen før klubbemødet, da Svendborg-arbejderne skulle for.

Det sagde vi også til ham umiddelbart efter klubbemødet. Han svarede med at invitere os til at diskutere sagen på næste bestyrelsesmøde. Vi vil stadigvæk gerne diskutere disse spørgsmål, men det skal være på et arbejdermøde, hvor alle har mulighed for at deltage, så vi sagde nej tak til den indbydelse.

INGEN ARBEJDERMØDER!

Men det var ikke kun på dette punkt at klubformanden viste sin uvilje mod at diskutere sådanne spørgsmål i en offentlig forsamling. Efter at han havde aflagt beretning trådte et par kammerater op og nævnte erfaringerne fra maj-strejkerne hvor vi den første dag var gået hjem uden arbejdermøde og uden afstemning overhovedet. Kammeraterne kritiserede fællesklubben for at den ikke lige fra begyndelsen havde indkaldt til et sådant møde, hvor argumenterne for og imod kunne komme frem, og man derefter kunne tage en afstemning.

Flemming Jacobsens svar på

denne kritik var: "Jeg personlig er meget modstander af arbejdermøder, man bliver bare revet med. Herefterdags har vi stemmesedler liggende klar ude på afdelingerne, sådan at det hele kan ordnes på en halv time til tre kvarter". - Så lidt diskussion som muligt, det er hans linie, så er man sikker på at der enten slet ikke bliver nogen strejke, eller at den hurtigt løber ud i sandet, fordi vi ikke i fællesskab har opstillet kravene.

Flemming Jacobsen hører til de tillidsmænd der taler meget om "demokrati på arbejdspladsen" og "arbejderrepræsentanter i bestyrelsen". Hans optræden på arbejdsmandenes klubbemøde viser, at han, ligesom fællesklubben repræsentantskab der har besluttet det med stemmesedlerne, og ligesom firmaet, er stærk modstander af at arbejderne i konfliktsituationer holder møde i arbejdstiden. Men sådanne møder er da den første forudsætning for at vi kan gøre op med splittelsen og blive i stand til at kæmpe effektivt mod regeringens overgreb og arbejdsrettens forsøg på at slå modstanden ned. Vi må se i øjnene, at skal vi opnå denne fundamentale demokratiske ret, til arbejdermøde, så må vi slå for den, og at vores egen fællesklubs repræsentantskab vil være en af fjenderne.

Men det er ikke nok at holde arbejdermøde, og derefter bare "gå hjem". Bliver vi enige om at der skal strejkes, så skal det være organiseret. Spontane og planløse aktioner giver sjældent resultater, det ved vi af bitter erfaring. På arbejdermøderne må vi vælge en strejkeledelse, som kan organisere strejken, og stå fast på de krav vi stiller op. Strejkeledelsen må jævnligt indkalde til arbejdermøde og holde os informeret om alt. Vi skal også have mulighed for at skifte folk ud i strejkeledelsen, hvis de begynder at vakle. Organisation og ledelse giver kampmod og sejr for vores krav.

fabriksellen LK-Nes Haraldsgade.

Tag kontakt med KAm-l

HORSENS ★
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSSENS

KOLDING ★
RØDE STJERNE
ENEVOLD
SØRENSENVEJ 28
6000 KOLDING

KØBENHAVN ★
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 Ø (Tlf. TR 6627)

ODENSE ★
RØDE STJERNE
NØRREGADE 65
5000 ODENSE

ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEVEJ 29
GUG
9000 ÅLBORG

ÅRHUS
FLEMMING
RASMUSSON
MORTEN BORUPS
GADE, 16 o.g.
8000 ÅRHUS C

Røde Stjerne

Åbningstider for
RØDE STJERNE-
boghandlerne:
mandag til torsdag
16,00 - 17,30
Fredag:
16,00 - 19,30
Lørdag:
10,00 - 14,00

Undersøg dog
forholdene lokalt

Læsernes kritik af Arbejderbladet

I Arbejderbladet nr. 6 bragte vi en rapport fra Ålborgafdelingen, der havde afholdt et møde med nogle af de faste købere af bladet, og videresendt disses kritik til redaktionen. Rapporten understøttede redaktionens opfordring i samme nr. til lokalafdelinger og grundorganisationer om i langt højere grad at henvende sig til de faste købere på fabrikkerne og i boligkvartererne, for at få deres opfattelse af bladet. Det er en af forudsætningerne for at gøre ARBEJDERBLADET til et effektivt redskab for løsningen af KA m-l's opgave: Opbygningen af det revolutionære kommunistiske parti.

En kammerat i Horsensafdelingen er gået videre med sagen og har sendt redaktionen en lignende rapport fra sit salg i boligkvarteret. Han har især spurgt folk hvad de mener om vores behandling af DKP. Vi bringer uddrag af hans rapport:

JAC.

Synes at vor måde at behandle såvel DKP som "venstre" grupperne på er god. Både lederen om DKP og artiklen om KF mener han er gode på hver sin måde. Den første hovedsagelig som agitatorisk, den anden som propagandistisk. Selv synes han ikke vi er for skrappe i tonen AB - udtryk som socialfacist, socialimperialist og revisionist finder han er i orden. Endelig tilføjede han, at for hans skyld måtte tonen godt være endnu hårdere - men han erkendte dog samtidig, at dette nok ikke ville blive billigt af flertallet af læserne - især ikke dem der køber bladet på gaden, og som ikke har mulighed for at diskutere artiklerne og få forklaret og udbygget brugen af udtryk som socialfacist. Han mener endog, at tonen, som den er nu, allerede virker frastødende på mange mennesker og afholder dem fra at købe bladet.

PH.

Mener at AB er for teoretisk, at stoffet er såvel uinteressant som uaktuel - det sidste kan han dog godt se er uundgåeligt med den udgivelseshyppighed vi har.

Derfor synes han dog også bedst om arbejderkorrespondancer, selv om han mener, at de har en tendens til at blive for teoretiske i deres indhold (og konklusion). Hans eneste grund til at købe AB nr. 6/74 er da også, at jeg viste ham artiklerne om strejkerne i forbindelse med det "sorte forlig" og at artiklen om Irland vakte interesse hos ham.

STJERNHOLM.

Synes at vi er for hårde i vores kritik af DKP, hvilket utvivlsomt hænger sammen med hans politiske holdning, der må betegnes som være vaklende. Nærer VS - sympati efter at have læst deres program, og han vil derfor gerne høre nærmere om vores syn på VS gennem en artikel i stil med dem vi har bragt om KOMMUNISTISK FORBUND og andre grupper.

KIRK - ARBEJDER.

Finder vores angreb på DKP (leder-

ren i nr. 5) fuldt ud berettiget, og han synes heller ikke at vi er for hårde i behandlingen af DKP. I det hele taget synes han meget godt om vores måde at skrive på: skrappe angreb på vore politiske modstandere (og samfundet i det hele taget), gode konkrete afsløringer og utilslørt politisk standpunkt.

GENERELT.

En del af mine faste købere køber AB mest fordi det der står, er tingene set ud fra en anden synsvinkel, mere end de er enige i vores politik. Enkelte er direkte imod vores politiske holdning, mens andre undlader at komme ind på emnet. De køber da også bladet for at læse arbejderkorrespondancer, og især en, der er husmoder, glæder sig til at følge vores mad - spalte. Fælles for dem er, at de springer det teoretiske stof over i AB, bl.a. fremgår det tydeligt når talen falder på "venstre"-grupperne, at de ikke har læst artiklerne i AB om dem.

RØDE STJERNE

Besøg RØDE STJERNE-boghandlerne. Her kan du få revolutionære aviser og tidskrifter, romaner, noveller, marxismens klassikere, revolutionære grammofoonplader, plakater og meget mere.

CARLSBERG Tillidskvinde splitter arbejderklassen

Onsdag den 12/9 nedlagde Gammel Tap arbejdet, for at demonstrere sammen med "De samvirkende Byggeforeninger", parolerne var: "Imod arbejdsløsheden - arbejde til alle". De ville standse kolonnerne kl. 12, og så kunne de, der ville, bare gå.

På Ny Tap gik der rygter om, at der ville komme en fra Gammel Tap og informere om arbejdsnedlæggelsen. Men kl. 12,30 var der endnu ikke kommet nogen.

Der skete imidlertid følgende: Jeg sad på spisestuen på Ny Tap, da en af mine arbejds-kammerater kom for at forhøre sig hos vores tillidskvinde angående arbejdsnedlæggelsen på Gammel Tap. Hun fik imidlertid et kæmpe møjfeld for, som tillidskvinden sagde "hun skulle ikke komme her og propagandere for strejke".

Men tillidskvinden ville ikke have noget at gøre med, at vore arbejdskammerater nedlagde arbejdet kun to minutters gang, fra hvor vi stod - det var ikke hendes problem, og vi kunne for den sags skyld gøre hvad vi ville. I stedet stillede hun sig op og prædikede om, hvor meget hun havde gjort for at bevare beskæftigelsen. - Accepteret, at et par hundrede kvinder blev hjemsendt.

Hun nægtede altså at informere os, og beviste her, at hun er helt enig i, at splitte arbejderklassen så meget som muligt. Det resulterede også i, at vi intet fik at vide, og forholdt os passive.

Det er et af mange eksempler på, at fagforeningen splitter arbejderklassen, ved at forhindre, at vi solidariserer os med vore egne kollegaer.

Arbejder fra Carlsberg.